

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)¹

(ζ' μέρος)

10. Νέα Ακρόπολη.

Η κίνηση αυτή, που ιδρύθηκε από τον Jorge Angel Livraga έχει σαν στόχο τη δημιουργία ενός «νέου ανθρώπου», μιᾶς «νέας φυλῆς», προκειμένου να σώσει τον κόσμο από βέβαιη καταστροφή και να τον κυβερνήσει.

Πρόκειται για μιᾶ «λατρεία του ἀρχηγού», με αὐστηρές ιεραρχικές δομές. Διαθέτει τρεῖς φάλαγγες, που ὀνομάζονται «Λόγοι». Ὁ πρῶτος «Λόγος» εἶναι ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας, που φροντίζει γιὰ τὴν ἀσφάλεια μέσα στὴν ὀργάνωση γιὰ τὴ στεγανοποίησή της πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἀσχολεῖται με τοὺς «ἐχθρούς».

Στὸ «ἐγχειρίδιο τοῦ Ἀρχηγού», που δὲν εἶναι προσιτὸ στους ἐκτός τῆς ὀργάνωσης, ἀναφέρεται ὅτι ὁ «παλαιὸς ἄνθρωπος», που εἶναι ἰδιαίτερα παρὼν στὰ συναισθήματα, πρέπει νὰ καταστραφεῖ χωρὶς οἶκτο. Ὅμως ἡ θέση αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ γίνεῖ ἀντιληπτὴ στὴν προπαγάνδα πρὸς τοὺς ἔξω.

11. Πολιτικά κόμματα.

Ἐνα νέο φαινόμενο παρατηρεῖται τὸν τελευταῖο καιρὸ: Οἱ ψευδομεσσιανικές αἰρέσεις καὶ παραθρησκευτικές ὀργανώσεις, ἐμφανίζονται καὶ σαν κόμματα. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐλπίζουν νὰ ἐπιτύχουν περισσότερη ἐξάπλωση καὶ μεγαλύτερη ἐπιρροή. Ὁ F. W. Haack, που ἀναφέρθηκε σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ὑπογράμμισε στὸ Hildesheim:

«Σάν πεδίο ἄσκησης προσφέρεται ἡ κοινοτική πολιτική. Θρησκευτικές Ὅμαδες που μετακομίζουν μαζικά σὲ μιὰ περιοχή, ἀπο-

τελοῦν ἐκεῖ σύντομα μεγάλο δυναμικὸ ἐκλογέων. Πρέπει λοιπὸν νὰ περιμένει κανεὶς ὅτι θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ ἐπιβάλλουν τοὺς σκοπούς τους στὸ Κοινοτικὸ Συμβούλιο μέσω τῶν ἐκλογῶν». Τέτοια περιστατικά ἔγιναν ἤδη γνωστά.

Ἡ ὀργάνωση «Οἰκουμενική Ζωή» τῆς «προφήτιδος» Gabrielle Wittek δήλωσε συμμετοχὴ στὶς δημοτικές ἐκλογές στὸ Hettstadt πλησίον του Wurzburg. Τὸ νέο κόμμα ὀνομάζεται «Ἀρχέγονοι Δημοκράτες γιὰ Δημοκρατία καὶ Ἐλευθερία». Ὅπως ὀρθὰ παρατηρεῖ ὁ F. W. Haack, μικρές περιοχές κινδυνεύουν περισσότερο νὰ πέσουν στὰ χέρια τέτοιων ὀμάδων.

Αὐτὸ ἔγινε μὲ τὴν περίπτωση τοῦ χωριοῦ Antelope (Oregon, USA), που κατακλύστηκε ἀπὸ ὀπαδούς τοῦ γκουρού Ραζνίς, οἱ ὁποῖοι πῆραν στὰ χέρια τους τὴ διοίκηση τῆς κοινότητας καὶ μετονόμασαν τὸ χωριὸ σὲ Rajneesh!

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβεῖ σὲ κάθε στιγμή καὶ στὴ χώρα μας· δὲν χρειάζεται νὰ περιμένουμε τὴν ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης. Ὑπάρχουν τόσα χωριά που εἶναι σχεδὸν ἐρειπωμένα. Ἡ ἐγκατάσταση ἐκεῖ μερικῶν ὀπαδῶν μιᾶς ὀμάδας ἀρκεῖ.

Ποιὲς Ὄργανώσεις δροῦν σήμερα σαν πολιτικά κόμματα; Θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀπαντήσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀναφερόμενοι στὰ πιὸ γνωστά κόμματα στὴ διεθνή πολιτικὴ σκηνή.

Εὐρωπαϊκὸ Ἐργατικὸ Κόμμα (ΑΕΡ).

Πρόκειται γιὰ τὴν κίνηση τοῦ ἄλλοτε τροτσικιστῆ Lyndon Hemyle LaRouche, που ἔβαλε ὑποψηφιότητα γιὰ τὸ προεδρικὸ ἀξίωμα τῶν ΗΠΑ. Τώρα ἀσκεῖ μιὰ ποινὴ φυλάκισης 15 χρόνων.

1. Ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο ἔργο του: «Διαβρωτικὴ Ἐπίδραση τῶν "Αἰρέσεων". Ἀντιαιρετική ποιμαντική στὴ δεκαετία τοῦ 1990».

Οί όπαδοί του τόν θεωροῦν σωτήρα τοῦ κόσμου, εκπρόσωπο τῶν θετικῶν δυνάμεων τοῦ πλανήτη, μόνο ικανό νά σταματήσει τίς καταστροφικές δυνάμεις πού ἐπιδιώκουν τούς καταστροφικούς σκοπούς τους μέ ναρκωτικά καί μουσική ρόκ.

Κατά τόν F. W. Haack τό σύστημα τοῦ LaRouche μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ «πολιτικο-θρησκευτική παράνοια». Οί όπαδοί προσφέρονται ολοκληρωτικά γιά τήν ὑπόθεση τοῦ πολιτικο-μεσσία τους, ἀκόμη καί μέ βλάβη τῶν προσωπικῶν τους ἐνδιαφερόντων.

Σέ ἐκθεση γιά τίς «θρησκεῖες τῶν Νέων» τοῦ ὑπουργοῦ ἐργασίας, ὑγείας καί κοινωνικῶν ὑποθέσεων τῆς Βορείου Ρηνανίας-Βεστφαλίας περιλαμβάνεται καί τό ΑΕΡ μέ ὅλες τίς ὑπό-οργανώσεις του. Ἐκεῖ ἀναφέρεται ὅτι στίς ΗΠΑ ἐκδόθηκε ἕνα βιβλίο γί' αὐτή τήν ὀργάνωση, μέ τόν τίτλο «Nazis without Swastika» (Ναζιστές χωρίς ἀγκυλωτό σταυρό).

Ἡ κεντρική ἰδέα τῆς κίνησης ἀναφέρεται σέ μία συνωμοσία ἀρνητικῶν δυνάμεων ἐναντίον τοῦ κόμματος τῶν «ὀρθολογιστῶν» ἢ «οἰκοδόμων τῶν πόλεων», πού ἐμφανίζεται διά μέσου ὀλόκληρης τῆς ἱστορίας. Ὅσοι ἀσκοῦν κριτική ἐναντίον τῆς ὀργάνωσης αὐτῆς θεωροῦνται φανατικοί, πολεμοῦνται μέ ἐπιθετικές μεθόδους καί δυσφημίζονται.

Ἡ κίνηση ἴδρυσε δεκάδες ὀργανώσεις μέ διάφορες ὀνομασίες, ὅπως «Συνασπισμός ἐναντίον τῶν Ναρκωτικῶν» (ADK), «Χριστιανική Μέση - Πατριῶτες γιά τή Γερμανία», Club of Life, «Γερμανογαλλική Ἐπιτροπή γιά τήν προστασία ἀπό τήν Ἀτομική Ἐνέργεια», «National Democratic Policy Committees – NDPC» (Ἐπιτροπή Ἐθνικῆς Δημοκρατικῆς Πολιτικῆς), «Πατριῶτες γιά τήν Γερμανία», «Δημόσια Ὑπηρεσία Παραγωγῆς» κ. ἄ.

Ἀνθρωπιστικό Κόμμα.

Πρόκειται γιά κίνηση πού δημιούργησε ὁ Mario Luis Rodriguez Cobos (ψευδώνυμο

Silo). Ἰδρύθηκε στήν Ἀργεντινή μέ τό ὄνομα «La Religion Interier» (ἐσωτερική θρησκεία). Ἀργότερα ὀνομάσθηκε «Comunidad Religiosa». Τό 1969 ἰδρύθηκε ἡ «Frente Unido de la Juventud» (Ἐνωμένο Μέτωπο Νεολαίας). Ἄλλες ὀνομασίες: «La Comunidad», «The Community», «Κοινότητα γιά ἰσορροπία καί ἀνάπτυξη τοῦ ἀνθρώπου» (Γερμανία), «Synthesis Foundation» (USA) κ.ο.κ.

Στά πλαίσια τῆς δραστηριότητάς τῆς Σιλοϊστικῆς (ἀπό τόν Silo) αὐτῆς ὀργάνωσης δημιουργήθηκε τό 1984 τό «Ἀνθρωπιστικό Κόμμα» καί τό 1989 ἡ «Ἀνθρωπιστική Διεθνῆς». Ἡ ἰδρυτική φιέστα, πού πραγματοποιήθηκε στή Φλωρεντία μέ συμμετοχή 4000 ἀτόμων χαρακτηρίστηκε ἀπό συμμετέχοντες σ' αὐτήν, σάν «Γιορτή οὐρλιαχτῶν», πού θύμιζε τά συνέδρια τοῦ ναζιστικοῦ κόμματος στό τρίτο Ράιχ. Αὐτό ἀναφέρεται σέ εἰδική ἔρευνα, πού δημοσιεύθηκε τόν Ἰανουάριο τοῦ 1990 στό Βερολίνο. Ἡ ἔρευνα πραγματοποιήθηκε μέ τή φροντίδα τῆς «AG-αἰρέσεις» τῆς «Γενικῆς Ἐπιτροπῆς Φοιτητῶν τοῦ Ἐλευθέρου Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου». Δημοσιεύθηκε μέ τόν χαρακτηριστικό τίτλο: «Führerkult als Parteiprogramm "Grüne Zukunft" und "Humanistische Partei": Lock vögel des siloistischen Okkultismus», δηλαδή: «Λατρεία τοῦ Φύρερ σάν πρόγραμμα Κόμματος: "Πράσινο Μέλλον" καί "Ἀνθρωπιστικό Κόμμα": Δόλωμα τοῦ Σιλοϊστικοῦ Ἀποκρυφισμοῦ». Τό «Πράσινο Μέλλον» ἰδρύθηκε ἀπό τήν κίνηση τοῦ Silo τό 1986 σάν «Πράσινο Μέλλον – Οἰκολογικές Ὁμάδες Βάσης». Τό 1989 ἰδρύθηκε στό Rio de Janeiro ἡ «Πράσινη Διεθνῆς».

Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἔρευνα τοῦ Βερολίνου, στήν κίνηση κυριαρχεῖ ἡ «ἀρχή τοῦ Φύρερ». Γιά νά γίνει κανεῖς μέλος καί νά ἀνέλθει τά διάφορα ἐπίπεδα ἱεραρχίας, πρέπει κατ' ἀρχήν νά προωθηθεῖ ἀπό τούς λεγόμενους «προσανατολιστές». Σταδιακά ὑφίσταται πραγματική πλύση ἐγκεφάλου μέ τή μέθοδο τῆς «καθοδηγούμενης ἐμπειρίας». Πρέπει ἀκόμη νά ἀποδεικνύει κάθε

φορά ικανότητα στό έργο του προσηλυτισμού νέων όπαδών και της άποδοτικής προσφορās στα διάφορα επίπεδα της ιεραρχίας.

Μέσω ψυχο-γυμνασμάτων τά μέλη μεταφέρονται σέ διαλογιστική ήμυπνωτική κατάσταση, πού λειτουργεί σάν «έσωτερικός όδηγός». Τά άτομα όδηγοῦνται σέ πραγματικό προγραμματισμό στην όργάνωση (είδος mind control). Αυτό άποδεικνύεται από τό γεγονός ότι τά μέλη παρουσιάζουν τά χαρακτηριστικά της προγραμματισμένης όμιλίας σέ όρισμένα θέματα, όλοκληρωτική έλλειψη κριτικής στην όργάνωση κ.ο.κ. Άς ρίξουμε όμως μία ματιά στην ιεραρχική πυραμίδα του «Κόμματος»:

Στήν κορυφή της βρίσκεται ό ίδιος ό Silo, τό «Πρώτο Magisterium». Αυτός άποφασίζει για την ίδρυση νέων κομμάτων σέ άλλες χώρες και ό ίδιος καθορίζει τον τρόπο λειτουργίας τους. Κάτω από τον Silo είναι οί «συντονιστές», πού άποτελοῦν τό «Συμβούλιο». Ύστερα έρχονται τά «Μέλη του Τάγματος» ή οί «Γενικοί Έκπρόσωποι».

Ένας «Προσανατολιστής» ή «Μέλος της Σχολής» άνέρχεται στην έπόμενη «ιεραρχική βαθμίδα», γίνεται δηλαδή «Μέλος του Τάγματος» ή «Γενικός Έκπρόσωπος», άν έχει διευθύνει δέκα ομάδες ή «Σχολές». «Προσανατολιστής» γίνεται όποιος προσηλυτίσει δέκα νέους όπαδούς (οί γυναίκες χρειάζεται να προσηλυτίσουν μόνο έπτά!). Όλες οί «προωθήσεις» συνδέονται με άποκρυφιστικά τελετουργικά (Fuhrerkult, σ. 6).

Η ίδια έρευνα μās πληροφορεϊ ότι στον προσηλυτισμό τών νέων χρησιμοποιείται και ή μέθοδος Flirty Fishing, πού είναι γνωστή από την όργάνωση «Τά παιδιά του Θεοῦ». Μία έφημερίδα του Βερολίνου κάνει λόγο γι' αυτή τή μέθοδο προσηλυτισμού από μέρος του «Άνθρωπιστικού Κόμματος», κάτω από τον έντυπωσιακό τίτλο: «Προσηλυτισμός μέσω σχέσεων στό

κρεβάτι» (Schonberger Stichel 44/1988, Fuhrerkult, σ. 3). Παρ' όλα αυτά ή κίνηση χαρακτηρίζει τον κόσμο έξω από τις τάξεις της, «γουρουνοκρατία»!

Κλείνοντας παρατηρούμε πώς τό φαινόμενο της σύγχυσης άνάμεσα στην πολιτική και στή θρησκεία επιφυλάσσει για τό μέλλον δεινά· θά συνδέεται με όλο και μεγαλύτερη επιθετικότητα. Σχετικά μ' αυτό τό θέμα ό F. W. Haack ύπογράμμισε στή Συνδιάσκεψη του Rothenburg:

«Η δράση φανατικών πιστών, ή θρησκευτικά θεμελιωμένη τρομοκρατία και ή ίδρυση θρησκευτικών δικτατοριών δέν κινούνται πλέον στό χώρο της έπιστημονικής φαντασίας. Τά πολιτικοθρησκευτικά σχήματα εκφράζουν συνολικά μία άντιστροφή του δυτικού δρόμου, του χωρισμού άνάμεσα στή θρησκεία και στην πολιτική. Τά σχήματα αυτά θά αλλοιώσουν την πολιτική και τή θρησκευτική σκηνή, έπειδή, και οί κατεστημένες θρησκεϊες και τά κόμματα θά μπορούσαν να ένταχθοῦν σ' αυτή την τάση».

«Θά μπορεί να λεχθει με βεβαιότητα», κατέληξε ό Haack, «ότι οί παράγραφοι των Συνταγμάτων των νεωτέρων Δημοκρατιών πού έξασφαλίζουν την έλευθερία της θρησκείας, δέν πρέπει να χρησιμοποιηθοῦν, ώστε να κατοχυρώσουν θρησκευτικές δικτατορίες, να άπαλείψουν ή να άκυρώσουν τον σαφή διαχωρισμό άνάμεσα στην θρησκευτική άπαίτηση και στην πολιτική πράξη».

Στή χώρα μας δέν έχει δυστυχώς μελετηθει τό ζήτημα της παρουσίας παραθρησκευτικών ομάδων στην πολιτική σκηνή. Άν δεϊ κανείς τον κατάλογο των κομμάτων πού έλαβαν μέρος στις βουλευτικές εκλογές του Άπριλίου 1990 θά συμπεράνει πώς τουλάχιστον 6 μικρά κόμματα αφήνουν την ύποψία πώς προέρχονται από τον χώρο του άποκρυφισμού.

(Συνέχεια στό έπόμενο).

ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΕΣ

του κ. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου,
Προέδρου του Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

(β' μέρος)

4. Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου.

Αὐτή θά εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς ἀποστασίας καί ἠθικῆς ἀθλιότητος. Μετά τήν ἀποστασία, σημειώνει ὁ Ἀπ. Παῦλος, θά «ἀποκαλυφθῆ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς θεόν καθίσει, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστί Θεός... οὐ ἐστίν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους...» (Β' Θεσ. Β' 3-12).

Τό μοναδικό προφητικό βιβλίο τῆς Κ. Δ. εἶναι καί τό τελευταῖο. Ἡ «Ἀποκάλυψη» τοῦ Ἰωάννου. Σ' αὐτό τό δύσκολο καί τάλαιπωρημένο ἀπό τούς ψευδοπροφήτες βιβλίο παρουσιάζεται, μέ συμβολικό τρόπο, ἡ πρό τῆς Δευτέρας Παρουσίας προετοιμασία τοῦ κόσμου, τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἀνθρώπου, τά δεινά καί οἱ δοκιμασίες τῶν ἐν ἀποστασία χριστιανῶν, ἡ ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἔλευση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ τελική κρίση καί τέλος ἡ δόξα τοῦ «Ἀρνίου».

Ἀποτελεῖ ἀγαπημένη ἐνασχόληση κάθε ἐπίδοξου «προφήτη» τῆς σύγχρονης ἐποχῆς νά προσπαθεῖ νά ἐρμηνεύσει τό κείμενο τῆς Ἀποκάλυψης καί νά ταυτίσει τά γραφόμενα τοῦ Ἰωάννου μέ σύγχρονα πρόσωπα ἢ γεγονότα. Εἶναι γεγονός ὅτι τό ἐν λόγω βιβλίο ἐξάπτει τή φαντασία τοῦ ἀνθρώπου καί προκαλεῖ τήν ἀγωνία γιά τά ἔσχατα. Ἡ ὑπαρξη καί μόνο τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκάλυψης δίνει πρόσφορο ἔδαφος στόν καθένα πού θά ἤθελε νά ἐκμεταλλευτεῖ τά πνευματικά κενά τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, νά δημιουργήσῃ τό

κατάλληλο κλίμα γιά κάθε εἶδους μεταφυσική ἀνοησία: Ἀποκαλυπτικές ομάδες πού ἀναμένουν τή Δευτέρα παρουσία, ψευδοδιδάσκαλοι καί ψευδοπροφῆτες, εὐφάνταστα βιβλία πού δίνουν ἐξαιρετικά σενάρια γιά ἀντίστοιχες ταινίες κ.ο.κ.

Στόν πειρασμό τῆς ἐρμηνευτικῆς προσέγγισης τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκάλυψης δέν εἶναι καί λίγοι αὐτοί πού ὑποκύπτουν ἀκόμα καί μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπικρεμάμενη σπάθη τῶν δεινῶν, ὅπως αὐτά περιγράφονται ἐντός τοῦ βιβλίου, ἀποτελεῖ πρώτης τάξεως ὄργανο χειραγωγῆσης τῶν ἀπλῶν καί πιστῶν χριστιανῶν. Χωρίς νά ἐπεκταθοῦμε περισσότερο στό θέμα, σίγουρα ἡ προσέγγιση τῆς Ἀποκάλυψης χρειάζεται ἄλλα κριτήρια. Διάκριση κυρίως καί ἅγιο-πνευματική χάρη.

Γ. Σύγχρονοι προφῆτες καί ψευδοπροφῆτες.

Ἐχουμε κάνει ἤδη ἀναφορά σέ σύγχρονες ἐσχατολογικές προφητείες ἡ πλειονοψηφία τῶν ὁποίων κινεῖται στό χῶρο τῆς ἀπάτης καί θά ἦταν ματαιοπονία νά γίνῃ λεπτομερῆς ἀναφορά σέ ὅλες τίς παραθρησκευτικές ομάδες ἢ τά πρόσωπα πού χρησιμοποιοῦν τήν «προφητεία» ὡς μέσον προκειμένου νά παγιδεύσουν τά θύματά τους. Θά περιοριστοῦμε ὁμως σέ κάποιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

1. Ἡ πλέον γνωστή ομάδα πού χρησιμοποιοῖ τήν προφητεία καί μάλιστα σέ ὑπέρτατο βαθμό εἶναι οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ἡ εταιρία «Σκοπιά», ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος», πού διοικεῖ τίς ἀνά τόν κόσμο ομάδες, διατείνεται ὅτι ὑπάρχει μία προφητική τάξη Χριστιανῶν μεταξὺ

μας οί (144.000), ή οποία στό άγγελμά της πού προέρχεται από τήν Άγία Γραφή, καλεῖ ὅλους τούς ὀπαδούς της νά δεχθοῦν ὅτι ἀναγγέλλει ή τάξη αὐτή, ὄχι ὡς λόγο ἀνθρώπων, ἀλλά ὡς λόγο Θεοῦ. Αὐτοπροβάλλεται, ὡς ὁ Ἱερεμίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Εἶναι ὅμως γνωστό σέ ὅλους, πῶς ὀτιδήποτε ἔχει προφητεύσει αὐτή ή ὀμάδα δέν ἔχει ἐκπληρωθεῖ.¹ Εἶναι δυνατόν λοιπόν νά διατείνεται ή ἔταιρία ὅτι ἀποτελεῖ τό κανάλι, τόν ἀγωγό μέσα ἀπό τόν ὀποῖο ὁ Θεός διοχετεύει τό λόγο του καί ὁ λόγος αὐτός νά μήν ἐκπληρώνεται; Ἄρα ή ἔταιρία, μέ βάση ὅσα ἔχουμε ὑπ' ὄψιν ἀπό τήν Π. Δ. δέν εἶναι ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ ἀλλά μεγάλος ψευδοπροφήτης.

2. Οἱ Πεντηκοστιανοί ἀποτελοῦν ἐπίσης ἕναν ἄλλο κλάδο ὀμάδων πού ἀπολυτοποιοῦν τήν προφητεία ὡς ἀποδεικτικό μάλιστα στοιχεῖο ὅτι φέρουν τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὅμως, ή ἁγία Γραφή δίνει τόν κανόνα γιά τό ποιός εἶναι ἀληθινός προφήτης. Ἀκόμα καί ἂν λαλήσει κάποιος «ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου», καί ὁ λόγος του «δέν γίνη οὔτε συμβῆ», τότε καί πάλι ἀποδεικνύεται ψευδοπροφήτης (Δευτερ. ΙΗ' 20-22). Αὐτό τόν κανόνα δέν φαίνεται νά τόν σέβεται ή «Ἐλευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστής», γιατί ὁ ἀρχηγός της, κ. Λούης Φέγγος, προτρέπει τούς πιστούς νά προφητεύσουν, δηλαδή νά μιλοῦν στό ὀνομα τοῦ Κυρίου, ἀκόμα καί ἂν «λαλοῦν λόγον» τόν ὀποῖο «δέν ἐλάλησε σ' αὐτούς ὁ Κύριος». Ἐτσι στό κήρυγμα τῆς 27/7/82 ἀνέφερε: «Μή σταματᾶτε νά προφητεύετε ἔστω καί νά σ' ἐλέγξει ἕνας καί νά σοῦ πεῖ... δέν τόπες καλά. Δέν πειράζει, καί μεῖς δέν τά λέμε καί πολύ καλά πολλές φορές». «Ἐγώ ἀκούω τό μαγνητόφωνο καμιά φορά... νά δῶ πῶς τά εἶπα. ὦ, τί λές τώρα ἐκεῖ πέρα, λέω, τί εἶναι αὐτό τό πράγμα πού λές! Τόν βρίζω τόν ἑαυτό μου, ἔτσι δέν εἶναι, ἀλλά μ' αὐτό τόν διορθῶνω, ἔτσι δέν εἶναι!»².

1. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ἀπό τό Α στό Ω», Ἐκδοση Π.Ε.Γ., Ἀθήνα 2008, σ. 298.

2. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Πεντηκοστιανοί καί

Μέ βάση τά λόγια τοῦ Λ. Φέγγου συμπεραίνει κανείς ὅτι πολλές φορές ἀπό τό στόμα τῶν πεντηκοστιανῶν ἐκτός ἀπό τίς ἀκατάλυπτες λέξεις τῆς γλωσσολαλιάς βγαίνουν καί λόγοι, τάχα Κυρίου, πού δέν ἐπαληθεύονται. Ἀλλά καί τά λίγα πού λένε λάθος «ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου», φτάνουν γιά νά ἀποδειχθοῦν ψευδοπροφῆτες.

Εἶναι γεγονός ὅτι ή προφητεία ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στους πιστούς κατά τούς πρώτους χριστιανικούς χρόνους. Τό χάρισμα ὀμως αὐτό -ὄπως καί ή γλωσσολαλιά- ἦταν ὑπαρκτό στήν ἀρχαία Ἐκκλησία καί ἐξυπηρετοῦσε τή διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου στους ἔθνικούς.

3. Οἱ Ὅμαδες τῆς «Νέας ἔποχῆς» μπορεῖ νά μήν χρησιμοποιοῦν τόν ὄρο προφήτης καί προφητεία μέ τήν στενή θρησκευτική ἔννοια, ἐπιδίδονται ὀμως, μέ διάφορα μέσα, σέ κάθε λογῆς μεταφυσικές μελλοντολογικές προβλέψεις: Μαντεῖες διάφορες, Πνευματισμός, Μέντιουμ, Ταρώ, Ἀστρολογικές προβλέψεις. Γιά κάθε μία ἀπό αὐτές τίς πρακτικές μπορεῖ νά χρειαστεῖ ἰδιαίτερη ἀνάλυση. Θά περιοριστοῦμε γι' αὐτό σέ ἐπιγραμματικές ἐπισημάνσεις.

Εἶναι πολύ γνωστό τό περιστατικό ἀπό τίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων κατά τό ὀποῖο ὁ Παῦλος συναντᾶ μία μικρή κοπέλα πού κατέχονταν ἀπό μαντικό πονηρό πνεῦμα:

«Καθῶς ἐπηγαίναμεν εἰς τόν τόπον τῆς προσευχῆς μᾶς συνήντησε κάποια ὑπῆρτρια πού εἶχε πνεῦμα μαντικόν, καί μέ τήν μαντεῖαν ἔφερνε πολλά κέρδη εἰς τούς κυρίου της. Αὐτή ἀκολουθοῦσε τόν Παῦλον καί ἐμᾶς καί ἐφώναζε, «Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καί σᾶς ἀναγγέλουν τόν δρόμο τῆς σωτηρίας». Αὐτό τό ἔκανε πολλές ἡμέρες. Ὁ Παῦλος ἦτο πολύ ἀγανακτισμένος καί στραφεῖς εἶπε πρὸς τό πνεῦμα, «Σέ διατάσσω εἰς τό ὀνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά βγεῖς ἀπό αὐτήν». Καί

Ὁρθοδοξία, Ἐκδοση: Διεύθυνση Ὁρθοδόξου Ἀπολογητικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ἀθήνα 1992, σ. 72.

ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐβγήκε». (Πράξ. ΙΣΤ' 16-18³).

Μερικές παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς περικοπῆς:

α) Ἀπὸ τὴν περιγραφή γίνεται ἀπολύτως σαφές, ὅτι μαντεία ἔκανε τὸ πονηρὸ πνεῦμα τοῦ Πύθωνος καὶ ὄχι ἡ νεαρή κοπέλα ἀφ' ἑαυτῆς.

β) Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μαντείας ἦταν ὄχι ἡ ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ ἡ ἀπόδοση χρημάτων –οικονομικοῦ κέρδους δηλαδή- σ' αὐτοὺς πού ἐκμεταλλεύονταν τὴν ἄτυχη κοπέλα. Μήπως σήμερα καὶ πάντοτε ὁ σκοπὸς αὐτῶν πού συνήθως παραπλανοῦν μὲ τίς μαντεῖες τους καὶ τίς ψευδοπροφητεῖες τους δέν εἶναι ἡ συγγνή ἐκμετάλλευση τῶν θυμάτων τους καὶ ὁ προσπορισμὸς ἀθέμιτων περιουσιακῶν στοιχείων;

γ) Τὰ πονηρὰ πνεύματα μετέρχονται κάθε μέθοδο προκειμένου νὰ παραπλανήσουν τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους πού εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Στὴν περικοπὴ τὸ πονηρὸ πνεῦμα δέν διστάζει νὰ ἐπαινεῖ καὶ νὰ ἐπεφημεῖ τοὺς Ἀποστόλους ὡς «δούλους τοῦ Θεοῦ». Ὡς εἶναι γνωστὸν οἱ δαίμονες ἔχουν τὴ δύναμη νὰ μεταμορφώνονται ἀκόμη καὶ σὲ ἀγγέλους φωτὸς προκειμένου νὰ παραπλανήσουν ἀκόμη καὶ τοὺς μεγαλύτερους ἀσκητές.

δ) Αὐτὸ ὅμως πού δέν ἀντέχουν εἶναι ἡ ὁμολογία πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστό καὶ ἡ προσκύνηση τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γι' αὐτὸ ἡ πλέον σωστὴ καὶ ἐνδεδειγμένη μέθοδος εἶναι αὐτὴ πού μᾶς προτείνει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Α' Ἐπιστολὴ του:

«Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον. (Α' Ἰωαν. Δ' 1).

Ἄρα ἡ ὑπαρξη ἑνὸς πονηροῦ πνεύματος ἀποτελεῖ ταυτόχρονα καὶ τὴν ἀπόδειξη ὅτι

ὁ φερόμενος ὡς προφήτης, μάντης, μάγος κ.ο.κ. εἶναι Ψευδοπροφήτης.

ε) Ἀπὸ τὴν περικοπὴ τῶν Πράξεων ἐπισυνάγεται καὶ τὸ τελευταῖο συμπέρασμα. Ὅτι ἐνώπιόν τῆς χρήσης καὶ τοῦ ὀνόματος μόνον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ δαιμόνια φρίττουν καὶ ἐξαφανίζονται. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν ὑποκύπτει στίς κολακεῖες τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Τὸ διατάσσει, στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν κοπέλα καὶ βέβαια αὐτὸ ἀμέσως ἐξέρχεται.

4. Ἐνα ἄλλο εἶδος μελλοντολογίας καὶ κατ' ἐπέκτασιν «προφητείας», εἶναι καὶ οἱ Ἀστρολογικὲς προβλέψεις. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ ἄνθρωποι σαγηνεύονταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τίς κινήσεις τῶν ἀπειρων ἀστεριῶν. Αὐτὸ εἶχε σάν ἀποτέλεσμα οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ νὰ ἀποδώσουν στὰ οὐράνια σώματα ὑπερφυσικὲς δυνάμεις οἱ ὁποῖες, κατ' αὐτοὺς, καθόριζαν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων. Σήμερα, μετὰ ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, πλῆθος ἀστρολόγων ἐπιδίδονται σὲ προβλέψεις πού κρίνουν ἀκόμη καὶ ἀποφάσεις ἀρχηγῶν κρατῶν. Ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει ἓνα σταθερὸ σημεῖο ἀναφορᾶς, μιὰ ἀξία ζωῆς καὶ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τῆς Ἐκκλησίας ψάχνει ἀπελπισμένα νὰ στηριχθεῖ σὲ κάθε εἶδος προβλέψεις πού ἀφοροῦν τὸ μέλλον του. Δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι σήμερα πού βρίσκονται σὲ πνευματικὸ τέλμα καὶ ἔτσι οἱ κάθε λογῆς ἀστρολόγοι κάνουν χρυσές δουλειές.

Δέν ὑπάρχει σήμερα τηλεοπτικὴ ἐκπομπή -κυρίως τῆς πρωινῆς ζώνης- ἢ περιοδικὸ ποικίλης ὕλης, πού νὰ μὴν ἔχει ἀστρολογικὲς προβλέψεις. Μάλιστα μᾶς χρυσώνουν τὸ χάπι λέγοντας ὅτι ὁ τρόπος πού διαβάζουν τοὺς ἀστρολογικοὺς χάρτες εἶναι ἀπολύτως ἐπιστημονικὸς, μὲ χρῆση πλέον ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν κ.ο.κ.

Δύο μόνο ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὰ πολλὰ γιὰ τὴν ἀπόδειξη τοῦ ἀβάσιμου τῶν ἀστρολογικῶν προβλέψεων:

1. πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἓνα μόνον, ἀπόλυτα

3. Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, Ἀθήνα 1977.

συγκεκριμένο αστρικό σχηματισμό, όταν κάθε στιγμή στον ουράνιο θόλο βρίσκονται δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων άστρα;

2. πώς είναι δυνατόν να δίδονται χαρακτηριστικά στον άνθρωπο με βάση το ζώδιό του -π.χ. ή έκδικητικότητα όταν είναι σκορπιός- στηριζόμενοι σε μία απόλυτως υποκειμενική άποψη των αρχαίων Έλλήνων που φαντάστηκαν άπλως ότι συγκεκριμένος άστερισμός στον ουράνο είχε το σχήμα του σκορπιού; Οί κινέζοι που συνέδεσαν τούς άστερισμούς με άλλα ζώα προφανώς αποδίδουν άλλα χαρακτηριστικά στον ίδιο άνθρωπο.

Είναι γεγονός ότι μπορεί κανείς να αναφερθεί σε άπειρα επιχειρήματα που καταρρίπτουν το αστρολογικό οικοδόμημα. Αυτό όμως που πρέπει να έχουν υπ' όψιν κυρίως οί χριστιανοί είναι ένα: Η αστρολογία όταν έχει να αντιμετωπίσει τά λογικά επιχειρήματα της έπιστήμης και τίς αιτιάσεις της κοινής λογικής άπαντά ότι έχει μεταφυσική διάσταση. Άρα παραδέχεται ότι ή βάση πάνω στην οποία κινείται και οί μεθοδολογία της είναι θρησκευτικής τάξεως. Φυσικά ένας συνειδητοποιημένος χριστιανός δέν αφήνει τή ζωή του έξρμαιο στίς κινήσεις των άστρων. Έχει απόλυτη έμπιστοσύνη στη χάρη και τήν πρόνοια του Θεού και προσπαθεί μέσα από πνευματική και σωματική άσκηση να προκόψει προς όφελος του ίδιου και των αδελφών του.

Υπάρχουν προφήτες σήμερα;

Μετά από τήν περιπλάνησή μας στην ιστορία του προφητικού λόγου αλλά και τήν ψηλάφηση του φαινομένου των ψευδοπροφητών προκύπτει άβίαστα τό ερώτημα. Υπάρχουν σήμερα άληθινοί προφήτες;

Ο άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς διδάσκει, ότι όπως οί Προφήτες στην Παλαιά Διαθήκη έβλεπαν τήν πρώτη παρουσία του Χριστού, τήν ένανθρώπησή Του, και προετοίμαζαν τόν λαό για τήν συνάντηση μαζί Του, έτσι και οί Προφήτες στην Καινή Διαθήκη, οί θεούμενοι και θεόπτες άγιοι, βλέ-

πουν τήν Βασιλεία του Θεού, τήν Δευτέρα έλευση του Χριστού με όλη Του τήν δόξα και καθοδηγούν τόν λαό προς τήν κατεύθυνση αυτή.⁴

Με βάση αυτό τό πλαίσιο και άν λάβουμε υπ' όψιν ότι και ό σύγχρονος κόσμος αποτελεί προέκταση της Κ.Δ. σίγουρα ό Θεός επιτρέπει τήν παρουσία και σήμερα άγίων και προφητών με τήν ευρύτερη έννοια.

Σίγουρα όλοι γνωρίζουν ως ιδιαίτερα άγιασμένες και φωτισμένες προσωπικότητες τόν άγιο Κοσμά τόν Αιτωλό και τόν π. Παΐσιο. Και οί δύο -ό πρώτος έζησε τόν 17ο αιώνα και ό δεύτερος τόν 20^ο-, εκτός από άγιες μορφές που διακρίθηκαν για τόν ενάρτετο βίο τους έκαναν πολλές προφητείες που άφορούσαν θέματα της ανθρωπίνης ζωής αλλά και προφητείες που άφορούσαν τήν πορεία του Έλληνικού έθνους μέσα στο σύγχρονο κόσμο.

Σ' αυτό τό σημείο χρειάζεται να προβούμε σε μερικές παρατηρήσεις και διευκρινήσεις:

α) Όσον άφορά τή δράση του άγίου Κοσμά του Αιτωλού ό αντικειμενικός του σκοπός ήταν να άφυπνίσει τούς σκλαβωμένους Έλληνες, να διατηρήσει άσβεστη τή φλόγα της πίστεως στο Χριστό και μέ όχημα τήν έλληνική παιδεία να αναβιβάσει τό έλληνικό έθνος στο ύψος που από αρχαιοτάτων χρόνων τό είχε τοποθετήσει ή ιστορία. Σήμερα γίνεται από κάποιους μία άγρια εκμετάλλευση των όραμάτων και των προφητικών λόγων του πατρο Κοσμά που άλλο σκοπό δέν έχουν παρά να δημιουργήσουν κλίμα τρόμου και σύγχυσης μέσα στο λαό. Μάλιστα ή επίδειξη και ή προβολή των λόγων του μέσα από εκπομπές και βιβλία αποβλέπουν στο να μπερδέψουν τούς άνυποψίαστους πολίτες και να νομιμοποιήσουν άλλες δραστηριότητες. Δέν είναι δυνατόν να πλασάρεται ό πατρο

4. Σεβ. Μητρο. Ναυπάκτου κ. Γεροθέου, http://www.parem-basis.gr/2004/04_06_11.htm

Κοσμᾶς καί οἱ διδαχές του μέσα σέ πακέτα βιβλίων πού μιλοῦν γιά δαίμονες, ἐλοχίμ, ἐξωγήινους καί διεθνεῖς συνομοσίες. Μοναδικός σκοπός εἶναι νά παγιδέψουν καί ὄχι νά φωτίσουν.

Ἐμεῖς, ἀπό τόν ἅγιο Κοσμᾶ τίν Αἰτωλό, πρέπει νά κρατήσουμε τήν ἀγωνιστική διάθεση, τό πνεῦμα τῆς ταπείνωσης καί τό ἑλληνικό φρόνημα. Κάθε προσπάθεια ἐρμηνείας τῶν προφητικῶν του λόγων ἔξω ἀπό αὐτά τά κριτήρια μπορεῖ νά ὀδηγήσει σέ ἐπικίνδυνες ἀτραπούς.

β) Ὅσον ἀφορᾷ τόν π. Παῖσιο -μία ἀγία μορφή τοῦ σύγχρονου κόσμου-, ὅσες φορές ἔκανε κάποια θαυματουργική πράξη ἢ προφήτευσε ὁ,τιδήποτε, δέν εἶχε ἄλλο σκοπό παρά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου· αὐτό γιά τό ὅποιο εἶναι ταγμένοι οἱ ἅγιοι. Ἡ προφητεία καί τό θαῦμα στόν πραγματικά ἅγιο δέν εἶναι αὐτοσκοπός. Τά θαύματα δέν γίνονται γιά νά δείξει κάποιος πόσο δυνατός εἶναι ἢ σέ τί πνευματικό ὕψος ἔχει φτάσει. Καί φυσικά οἱ προφητικοί λόγοι καί οἱ θαυματουργικές πράξεις δέν γίνονται ἀπό τούς ἀνθρώπους καί τίς δικές τους δυνάμεις ἀλλά ἐφόσον τό ἐπιτρέψει ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ. Μοναδικός σκοπός εἶναι ἡ ἀφύπνιση τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου καί ἡ μετάνοια. Μόνο σέ αὐτή τή συνάφεια μπορεῖ νά δοῦμε καί τόν προφητικό λόγο τοῦ π. Παϊσίου. Ἀλλιῶς ἀπομονώνοντας τούς λόγους του καί ἐρμηνεύοντάς τους αὐθαίρετα ἔξω ἀπό τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἔχουμε μπροστά μας ἕναν ἅγιο ἀλλά ἕναν μάγο -θαυματοποιό. Σίγουρα κάτι τέτοιο δέν τό ἐπεδίωκε ὁ γέροντας.

Ἀπό τά ἀνωτέρω, γίνεται σαφές τό μεγάλο χάσμα πού ὑπάρχει μεταξύ τοῦ ἀληθινοῦ προφήτη καί τοῦ ψευδοπροφήτη. Δυστυχῶς ζοῦμε σέ καιρούς ὅπου οἱ ψευδοπροφήτες μέ κάθε μορφή καί μέ κάθε μέσον προσπαθοῦν νά ὀδηγήσουν τόν ἄν-

θρωπο στήν ἀπώλεια. Τό μοναδικό μέσον ἀντίστασης εἶναι ἡ πίστη στήν ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὁρθοδοξία, διδάσκει ξεκάθαρα πώς κανεῖς ἄλλος δέν μπορεῖ νά προγνωρίζει τό μέλλον ἐκτός ἀπό τόν Θεό, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι ὁ δημιουργός καί προνοητής τοῦ παντός. Ἔτσι μόνο οἱ θεωμένοι καί φωτισμένοι ἅγιοι μποροῦν μετά ἀπό θεία παραχώρηση νά γίνουν στόματα τοῦ Θεοῦ καί νά μιλήσουν γιά τά μέλλοντα. Οὔτε τά πονηρά πνεύματα θεωρεῖ ἡ Ἐκκλησία μας ὅτι μπορεῖ νά προβλέψουν τό μέλλον. Ὁ Χριστιανός ὀφείλει νά ἀκολουθεῖ ἐνάρετη ζωή μέσα ἀπό πνευματική καί σωματική ἀσκησιή καί νά προκόπτει στήν ἀρετή καί τήν ἀγάπη. Ὁ Χριστιανός ὀφείλει νά εἶναι ἔτοιμος γιά τή Δευτέρα Παρουσία τήν κάθε στιγμή. Δέν ἔχει σημασία ἂν τό τέλος ἔρθει σέ ἕνα χρόνο ἢ σέ 100 χρόνια. Ἄς ἀφήσουμε τό μέλλον καί τά ἔσχατα στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἄς μὴ σκοτιζοῦμε τό νοῦ μας πελαγοδρομώντας μέσα σέ ἐπικίνδυνες ἀτραπούς. Σέ ἀντίθετη περίπτωση, τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι ἡ σύγχυση, ἴσως καί ἡ ἀπώλεια.

Πολύ χαρακτηριστικοί εἶναι οἱ λόγοι τοῦ ἐπισκόπου Καλλίστου Ware ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ:

«Ὅμως ἡ Δευτέρα Παρουσία δέν εἶναι ἀπλῶς ἕνα γεγονός τοῦ μέλλοντος, ἐπειδή στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μέλλοντας Αἰώνας ἔχει ἤδη προβάλλει μέσα στόν παρόντα αἰώνα. Γιά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, οἱ «Ἐσχατοὶ Χρόνοι» ἔχουν ἤδη τεθεῖ σέ ἐνέργεια, καθότι ἐδῶ καί τώρα οἱ χριστιανοὶ ἀπολαμβάνουν τούς πρώτους καρπούς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. *Ναί, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ. Ἐχει ἤδη ἔρθει, στή Θεία Λειτουργία καί στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας*»⁵.

5. Σεβ. Ἐπ. κ. Καλλίστου Ware, Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, Ἐκδοση Ἀκρίτας, Αθήνα 1998.

ΓΙΟΓΚΑ

του Ἐπισκόπου Ανδρούσης κ. Αναστασίου Γιαννουλάτου
νῦν Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καί πάσης Ἀλβανίας

Ποικίλες θρησκευτικές συνήθειες καί τάσεις ἀναπτύχθηκαν στή ζωή τῶν διαφόρων ἐθνῶν τῆς γῆς. Μιά σύντομη ἐνημέρωση γιά μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις ἐλπίζουμε νά βοηθήσει τόσο στήν προσέγγιση τῆς νοοτροπίας ἄλλων λαῶν, ὅσο καί στήν κατατόπισή μας πάνω σε διάφορα ρεύματα πού ἔχουν εἰσδύσει στόν τόπο μας.

Γυμναστική.

Στό δυτικό κόσμο ἡ γιόγκα ἀρχικά παρουσιάστηκε σάν ἓνα εἶδος «γυμναστικῆς», σάν μέθοδος χαλαρώσεως καί ψυχολογικῆς ἠρεμῆσεως. Ἡ βασική της διαφορά ἀπό τή γνωστή γυμναστική βρίσκεται, ἐκτός τῶν ἄλλων, στή χαρακτηριστική της ἀκίνησία. Ἀρκετές ἀπό τίς ἀσκήσεις τῆς γιόγκα παρουσιάζουν αὐτές καθαυτές ὀρισμένα θετικά ἀποτελέσματα πάνω σέ μερικά ἄτομα -πράγμα πού, ἄλλωστε, συμβαίνει καί μέ ἀσκήσεις ἄλλων συστημάτων. Γενικά ὅμως οἱ ἀσκήσεις αὐτές τοποθετοῦνται μέσα σ' ἓνα πλαίσιο ἰνδουιστικῶν ἀντιλήψεων καί ἀποτελοῦν στάδια ἑνός εὐρύτερου ὅλου, μιᾶς γενικότερης πνευματικῆς πορείας. Στήν πλήρη τους ἀνέλιξη ἀποσκοποῦν πολύ μακρύτερα ἀπό τά ὅρια μιᾶς σωματικῆς εὐεξίας. Αὐτά πού προηγοῦνται στίς ἀσκήσεις γιόγκα ὅπως κι αὐτά πού ἔπονται -τά ὅποια κατά κανόνα οἱ πολλοί ἀγνοοῦν- σχετίζονται στενά μέ συστήματα «διαλογισμοῦ» καί ἐμπειριῶν, πού βρίσκονται φορτισμένα μέ ἰνδουιστικές φιλοσοφικό-θρησκευτικές θεωρίες καί

ἀξιώματα, κυρίως μέ τή διδασκαλία περί μετενσαρκώσεως.

Καί γιά νά γίνουμε περισσότερο παραστατικοί: ὅπως οἱ γονυκλισίες (οἱ «μετάνοιες» τῆς μοναχικῆς μας παραδόσεως) δέν εἶναι ἀπλές κινήσεις τοῦ σώματος, ἀλλ' ἔχουν σχέση μέ ἓνα γενικότερο πιστεύω καί ἐκφράζουν μιᾶ συγκεκριμένη διάθεση καί τάση ψυχῆς ἀποβλέποντας σέ πνευματικούς σκοπούς, κατά παρόμοιο τρόπο -τηρουμένων, βεβαίως, πάντοτε τῶν ἀναλογιῶν- οἱ συνθετότερες ἀσκήσεις τῆς γιόγκα ἔχουν συνάρτηση μέ Ἰνδουιστικές παραστάσεις καί σκοπεύουν τελικά σέ πνευματικές θρησκευτικές ἐμπειρίες.

Ζεύξη, ἔνωση.

Ἡ λέξη «γιόγκα» (yoga) εἶναι μία ἀπό τίς πιό πολυσήμαντες μέσα στό ἰνδικό λεξιλόγιο. Ἐτυμολογικά σημαίνει «ζεύξη», «ένωση», «σύνδεση», «ἀσκησις». Τήν χρησιμοποιοῦν εὐρύτατα οἱ Ἰνδοί γιά νά προσδιορίσουν τό μυστικό δεσμό τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν ὑπερβατική πραγματικότητα· ἀλλά καί γιά νά καθορίσουν τόν τρόπο, τό δρόμο καί τίς μεθόδους πού ὀδηγοῦν στήν «ένωση» αὐτή, στήν «ἀπελευθέρωση» τῆς ἀνθρώπινης υπάρξεως ἀπό τά πολύμορφα δεσμά καί τίς ψευδαισθήσεις τοῦ παρόντος κόσμου.

Ὡς «γιόγκα» ἐπίσης χαρακτηρίζονται οἱ διάφορες κατευθύνσεις καί μέθοδοι, τίς ὁποῖες ἔχει διαμορφώσει ἡ ἰνδική παράδοση στό πέρασμα τῶν αἰώνων, γιά νά ἐπιτύχει τή λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἔνωσή του μέ τό Ἀπόλυτο. Οἱ τρεῖς βασικοί τύποι Ἰνδικῆς θρησκευτικότητος γιά τήν ἐπιδίωξη τῆς σωτηρίας, τῶν ἔργων, τῆς γνώσεως, τῆς ἀφοσιώσεως, ἀποκαλοῦνται

1. http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catehism/theologia_zoi/themata.asp?cat=hist&contents=contents.asp&main=AT_1&file=1.1.htm

ἀντίστοιχα «κάρμα-γιόγκα», «τζνάνα-γιόγκα», «μπάκτι-γιόγκα».

Ἡ ἴδια αὐτή λέξη χρησιμοποιεῖται καί γιά τόν προσδιορισμό μιᾶς ἀπό τίς ἔξι κλασικές «ὀρθόδοξες» σχολές (ντάρσανας) τοῦ Ἰνδουισμού. Ἔτσι στό δυτικό κόσμο, ἡ σύγχυση πού δημιουργεῖ ἡ πολυσημία τῆς λέξεως «γιόγκα» ἐπιτείνεται.

Συνοπτικά, ἡ κλασική Γιόγκα, ὡς Σχολή, ἀναγνωρίζει μέν ἕναν αἰώνιο Θεό, τόν Ἰσβάρα (Κύριο), δέν παραδέχεται ὅμως ὅτι αὐτός ἐπεμβαίνει στά ἀνθρώπινα. Οἱ ἀντιλήψεις γιά ἕναν τέτοιο Θεό δέν θά μπορούσαν βέβαια μέ κανένα τρόπο νά ταυτιστοῦν μέ τή χριστιανική θεολογική διδασκαλία.

Βασικά στάδια τῆς Γιόγκα.

Ἡ πρακτική τῆς γιόγκα διδάσκεται σέ μακρά σειρά μαθημάτων. Μολονότι ὑπάρχουν πολλές παραλλαγές, πού διαμορφώθηκαν στήν πάροδο τοῦ χρόνου, τά συνηθέστερα στάδια τῶν μεθόδων αὐτῶν αὐτοβυθισμού εἶναι ὀκτώ. (α) Ἡ αὐτοσυγκράτηση: συμμόρφωση πρὸς ὀρισμένες ἐπιταγές, ὅπως εἶναι ἡ ἀποφυγή γενετησίων σχέσεων, κλοπῆς, φιλαργυρίας. (β) Ἡ αὐτοκαλλιέργεια: ἐπιδίωξη ἀταραξίας, καθαριότητος, συνεπειᾶς στήν ἄσκηση κ.λπ.

Ἔστερα ἀπό αὐτά τά δύο στάδια ὁ ἀσκούμενος μυεῖται καί παίρνει ἀπό τό δάσκαλο του (γκουρού) ἕνα νέο ὄνομα καί μία τελετουργική φράση (μάντρα), τήν ὁποία ὀφείλει νά ἐπαναλαμβάνει ἐπίμονα, γιά νά ἐπιταχυνθεῖ ἡ πορεία του πρὸς τή λύτρωση. (γ) Ὁ ἔλεγχος τοῦ σώματος: μέ ειδικές στάσεις τοῦ σώματος ἐπιδιώκεται ἡ ἐπιβολή πάνω στίς ζωτικές ἐνέργειες τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμού. (δ) Ἡ ρύθμιση τῆς ἀναπνοῆς: μέ τήν ἐφαρμογή τῶν ἀσκήσεων αὐτῶν ὁ ἀναπνευστικός ρυθμός ἐπιβραδύνεται, τό σῶμα καί ὁ νοῦς ἡρεμοῦν καί ὀλόκληρη ἡ νοητική δύναμη τοῦ ἀνθρώπου προετοιμάζεται γιά τά τελικά στάδια τῆς γιόγκα.

(ε) Ἡ συγκράτηση τῶν αἰσθήσεων: μέ τήν παρατεταμένη ἐνατένιση ἑνός ἀντικειμένου, ὁ «γιόγκι» (δηλ. ὁ ἀσκούμενος στή γιόγκα) ἐπιδιώκει νά ἐπιβληθεῖ πάνω στίς αἰσθήσεις του. (στ) Ἡ συγκέντρωση τῆς προσοχῆς: ἡ καθήλωση αὐτή τοῦ νοῦ ἀποβλέπει στή δημιουργία ἑνός μονωτικοῦ φραγμοῦ ἀπό τά γύρω φαινόμενα καί τίς ἐσωτερικές φαντασίες. Γιά νά τό ἐπιτύχει, ἡ ἰνδουϊστική παράδοση ἔχει διαμορφώσει διάφορες τεχνικές, στίς ὁποῖες δεσπόζουν ἡ ἐπανάληψη τῆς ἰνδουϊστικῆς ἱερῆς συλλαβῆς «Ἔμ», σιωπηλά ἢ μέ μακρόσυρτο ψαλμικό ρυθμό, ἡ ἐνατένιση ἰδιότυπων σχημάτων κ. ἄ.

Τά ἐπόμενα δύο τελευταῖα στάδια ὀδηγοῦν στόν τελικό σκοπό τῆς γιόγκα, πού εἶναι: (ζ) Ὁ στοχασμός, ἡ ἐνατένιση καί ἡ θεωρία. (η) Ὁ φωτισμός, ἡ ἀπελευθέρωση: Μέ τήν ἀπόλυτη περισυλλογή ὁ γιόγκι πιστεύει ὅτι πραγματώνει τήν ἔνωσή του, τή ζεύξη μέ τήν ὑπερβατική πραγματικότητα. Ὅποιος φθάσει στό τελικό στάδιο ξεφεύγει λένε, ἀπό τήν ὑπαρκτική σφαῖρα καί κατορθώνει νά βρεῖ τή λύτρωση.

Ἐνῶ στίς πρῶτες φάσεις διατηροῦνται ὀρισμένα στοιχεῖα συνειδητότητος, στήν τελευταία ὁ γιόγκι καταλήγει σέ μιᾶ κατάσταση ὑπερβάσεως κι αὐτῆς ἀκόμη τῆς αὐτοσυνειδησίας. Δέν ἀντιλαμβάνεται πιά οὔτε χρῶμα, οὔτε ὄσμη, οὔτε ἤχο, οὔτε ἀφή, οὔτε τόν ἑαυτό του, οὔτε κανένα ἄλλο. Τό πνεῦμα του «ἐλευθερώνεται» -σύμφωνα μέ τήν ἔκφραση τῶν μεμνημένων- ἀπό τή μνήμη καί τή λήθη. Αὐτό θεωρεῖται ἐπίγνωση, φωτισμός.

Πρόκειται, τελικά, γιά μιᾶ τεχνική πού ἀποσκοπεῖ στή σύνδεση μέ τό Ἀπόλυτο. Γί αὐτήν ὅμως -ὅπως θά δοῦμε στό ἐπόμενο σημείωμα- δέν ἔχουν κανένα νόημα οἱ κεντρικές χριστιανικές ἀλήθειες περὶ Χριστοῦ-Σωτῆρος, χάριτος, ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, Σταυροῦ-Ἀναστάσεως.

Ἔπάρχουν ποικίλες κατευθύνσεις, κλάδοι, ἀποχρώσεις καί ἐφαρμογές τῆς γιόγκα. Οἱ διάφορες σχολές δέν παρουσιάζουν τά

πραγματα όλες με τον ίδιο τρόπο. Στην Ευρώπη μάλιστα και την Αμερική δρουν και προπαγανδίζουν τη γιόγκα αναρίθμητες ομάδες, με ιδιορρυθμίες και ιδιοκατασκευάσματα, τά όποια αποδοκιμάζουν οι γκουρού της Ινδίας. Όλα πάντως αυτά τά συστήματα στοχασμού, ασκήσεως και πνευματικής εμπειρίας κινούνται κατά κανόνα μέσα στις κατηγορίες σκέψεως και τις θρησκευτικές προϋποθέσεις του Ινδουισμού, οι όποιες είναι ριζικά διαφορετικές από την διδασκαλία του χριστιανικού Ευαγγελίου πάνω σε θεμελιώδη θέματα, όπως είναι τά περί Θεού, κόσμου, ανθρώπου, εσχάτων, σωτηρίας κ. ά. Κυρίως δέ οδηγούν σε μία φοβερή και επικίνδυνη σύγχυση και σε συγκρητισμό, πού αρνείται την ουσία του χριστιανικού μηνύματος.

Γιόγκα σε χριστιανικό πλαίσιο;

Μερικοί δυτικοί διανοούμενοι αντιμετώπισαν τό ένδεχόμενο νά απομονωθούν όρισμένοι κανόνες της γιόγκα, για νά χρησιμοποιηθούν μέσα σ' ένα χριστιανικό πλαίσιο. Η προσπάθεια, εν τούτοις, νά αποσπασθούν οι ασκήσεις αυτές από τις ινδουϊστικές θεωρίες, μέ τις όποιες βρίσκονται σε σύζευξη, μοιάζει μέ απόπειρα διαχωρισμού του μυϊκού συστήματος του ανθρώπου από τό νευρικό. Για νά πραγματοποιηθεί ή άνεξαρτητοποίησή τους από την έντονη ινδουϊστική ατμόσφαιρα και τό ινδουϊστικό τους ήθος προϋποτίθεται μία νέα, πρωτότυπη δημιουργία.

Σέ μία τέτοια περίπτωση, ή χριστιανική εφαρμογή της γιόγκα θά σήμαινε ένα είδος ασκήσεως πού θά διευκόλυνε τόν άνθρωπο νά οδηγηθεί σε μία βαθιά σιωπή-όχι μόνο από έξωτερικούς θορύβους, αλλά κυρίως από τούς έσωτερικούς κραδασμούς πού προκαλούν οι επιθυμίες, οι άνησυχίες, οι φαντασίες. Μία σιωπή μέσα στην όποία τό ανθρώπινο πνεύμα θά ήταν δυνατό, βιώνοντας την ταπείνωση, νά ακούσει ενκρινέστερα τά μηνύματα του Αγίου Πνεύματος. Αλλά γι' αυτό, τελικά, δέν χρειά-

ζεται νά αναζητηθούν μέθοδοι πού έχουν χρησιμοποιηθεί μέ αποτέλεσμα νά οδηγήσουν ακριβώς στό αντίθετο: σε μία άπώλυτη δηλαδή άυτονομία του ανθρώπινου πνεύματος και σε μία άπίθανη σύγχυση. Η πνευματική ζωή και τελείωση, σύμφωνα μέ τή χριστιανική πίστη, είναι δώρο της χάριτος του Θεού και όχι έπίτευγμα μιās άυτόνομης άνθρωποκεντρικής τεχνικής. Άλλωστε, για μάς τούς Ορθοδόξους υπάρχει όλόκληρη ή ήσυχαστική εμπειρία της χριστιανικής Ανατολής, ή όποία από προϋποθέσεις καθαρά χριστιανικές οδηγήθηκε στην «έν Χριστώ» άγιοπνευματική ζωή, γαλήνη, εν άγάπη «ήσυχία».

Η γιόγκα στον τόπο μας.

Τά τελευταία χρόνια αυξάνονται στην χώρα μας τά διάφορα κέντρα «γιόγκα». Οι γνώσεις όμως και οι άντλήψεις γι' αυτήν παραμένουν πενιχρές, γενικές και συγκεχυμένες. Δημόσια, ή γιόγκα προβάλλεται σαν «είδος γυμναστικής» και συνήθως γίνεται λόγος άποκλειστικά και μόνο για τις ασκήσεις των μυϊκών και νευροφυτικών κέντρων, για τις ασκήσεις άναπνοής και τά παρόμοια. Δηλαδή από τά στάδια πού άναφέραμε στό προηγούμενο σημείωμα περιορίζονται στό τρίτο, έλεγχος σώματος, και τό τέταρτο, ρύθμιση άναπνοής, ενώ μερικές φορές προχωρούν και στό πέμπτο στάδιο, συγκράτηση των αισθήσεων, και τό έκτο, συγκέντρωση της προσοχής. Άρκετές ιδιωτικές σχολές προσπαθούν κάπως νά άποθηρσκευτικοποιήσουν αυτά τά γυμνάσματα από τόν ινδουϊστικό χαρακτήρα τους, ώστε νά γίνονται εύκολότερα άποδεκτά από τό μέσο Έλληνα. Άλλοι επιχειρούν νά βεβαιώσουν ότι ή «γιόγκα» δέν είχε ποτέ ούτε και έχει θρησκευτικό χαρακτήρα και μιλούν άπλως για «έπιστήμη», «πνευματική επίγνωση», ψυχοσωματική άσκηση. Όσο όμως κι αν έπιστρατεύονται ιδιόμορφες και μεγαλοπρεπείς λέξεις, για νά καλύψουν την πραγματικότητα, γεγονός παραμένει ότι

ὁ καθόλου προσανατολισμός τῆς ἰνδικῆς αὐτῆς τεχνικῆς ἦταν καί εἶναι θρησκευτικός ἢ παραθρησκευτικός. Ὅσοι μυοῦνται στό «διαλογισμό» τῆς γιόγκα καθοδηγοῦνται σέ μιά κατεύθυνση σαφῶς ἰνδουϊστική. Μέ ὁδηγούς τίς Βέδες καί τά ἄλλα ἱερά ἰνδικά κείμενα (Οὐπανισάντ, Πουράνας, Σούτρας, Τάντρας), κυρίως δέ ἔχοντας ἓνα «δάσκαλο» (γκουρού), ἐπιδιώκουν νά ἀφομοιώσουν καί νά βιώσουν τίς θεωρίες περί τοῦ νόμου τοῦ «κάρμα» (karma) βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ μετενσάρκωση, τῆς «σαμσάρα» (samsara) -δηλαδή τῆς ἀνακυκλήσεως τῶν μεταβιώσεων-, ἀναζητώντας σέ τελευταία ἀνάλυση τή λύτρωση, «μόξα» (moksa), ἀπό αὐτό τόν κόσμο, τόν μή πραγματικό (maya), σέ «ὁδούς» πού ἔχει καθορίσει ἡ ἰνδουϊστική παράδοση, ὅπως εἶναι οἱ «κάρμα-γιόγκα», «τζνάνα-γιόγκα», «μπάκτι-γιόγκα» (πού ἀναφέραμε στό πρῶτο μέρος τοῦ ἄρθρου) καί οἱ ποικίλες παραλλαγές τους, ὅπως ἡ «μάντρα-γιόγκα», ἡ «χάθα-γιόγκα», ἡ «ράτζα-γιόγκα» κ.λ.π.

Αὐτό τό «θρησκευτικό πυρήνα» ἀποσιωποῦν καί καλύπτουν τά διάφορα καταστατικά τῶν Κέντρων Γιόγκα μέ γενικές φράσεις. Π.χ. ἰσχυρίζονται ὅτι σκοπός τούς εἶναι «ἡ δημιουργία ἀνθρώπων ὀλοκληρωμένων φυσικά, διανοητικά καί πνευματικά». Τά προσφερόμενα στή δημοσιότητα κείμενα συχνά ἐμφανίζονται κάτω ἀπό δῆθεν ἀπλό κοινωνικό καί φιλοσοφικό ἔνδυμα, συχνά μάλιστα ἐπικαλύπτονται μέ ἀποφθέγματα ἀρχαίων ἐλλήνων σοφῶν ἢ καί... πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτούς ὅμως πού ἔχουν γνώση τοῦ πράγματος οἱ θεωρίες καί οἱ ἀπόψεις τους εἶναι διαφανεῖς σάν φύλλα ἀπό πλαστική ὕλη, πού ἐπιτρέπουν νά διακρίνεται ὁ βαθύτερος ἰνδουϊστικός χαρακτήρας τους.

Ἄλλωστε, τά ἔντυπα πού κυκλοφοροῦν σέ ἑλληνική μετάφραση φανερώνουν τίς θρησκευτικο-φιλοσοφικές θέσεις τους. (Λ.χ. σ' ἓνα περιοδικό μέ τόν τίτλο «Γιόγκα» συνωθεῖται ἀπίθανο ὕλικό ἰνδουϊστικῶν δι-

δασκαλιῶν, ἀκόμα καί προσκλήσεις γιά συμμετοχή σέ ἰνδουϊστικές γιορτές, ὅπως τῆς Σιβαράτι, 15.2.80). Οἱ σκοποί πού περιγράφονται στά καταστατικά τῶν σωματείων αὐτῶν εἶναι γεμᾶτοι ἀπό προσηλυτιστικό ἐνθουσιασμό, ὅπως «ἡ ἐξάπλωσις καί ἡ διάδοσις τῆς Γιόγκα σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτως φύλου, ἐθνικότητος, θρησκείας καί κοινωνικῆς τάξεως», «ἡ δημιουργία στερεῶν θεμελιῶν διά τήν ἐφαρμογήν τῆς Γιόγκα εἰς τήν καθημερινήν ζωήν».

Θρησκευτική ἐλευθερία καί παραπλάνηση.

Στήν Ἑλλάδα βέβαια κατοχυρώνεται ἀπό τό Σύνταγμα «ἡ ἀνεξιθρησκεία καί ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως». Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ παραπλάνηση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπό διάφορες ὁμάδες, μέ παραπειστικές δηλώσεις γιά τήν ταυτότητά τους καί τούς ἐπιδιωκόμενους σκοπούς τους.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία -φορεῦς τῆς αἰώνιας ἀλήθειας τοῦ ζώντος Λόγου τοῦ Θεοῦ- αἰῶνες τώρα ἀντιμετωπίζει γαλήνια, δίχως φόβο κάθε εἶδους ἀναμέτρηση μέ τά διάφορα θρησκευτικο-φιλοσοφικά ἀνθρώπινα κατασκευάσματα. Ἀλλά δικαιοῦται νά ἀπαιτήσῃ ἀπό κάθε ἀρμόδια ἀρχή, εἰδικότερα δέ ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, νά δείχνουν καθαρά τό πρόσωπο καί τήν ἱστορία τους οἱ κατά καιρούς προπαγανδιστές διαφόρων ξένων θρησκευτικῶν ἰδεῶν. Μοιάζει μέ ἐμπαιγμό ὁ ἰσχυρισμός ὅτι θέλουν νά μᾶς προετοιμάσουν γιά νά «λειτουργήσουμε ὑπεύθυνα καί δημιουργικά μέσα στό κοινωνικό σύνολο» (ὅπως γράφει τό καταστατικό κάποιου Κέντρου Yoga), μέ θεωρίες καί μεθόδους πού ἔχουν τόσο καθυστερήσει τήν ἀνάπτυξη ἐκλεκτῶν ἀσιατικῶν λαῶν.

Συγχρόνως ὅμως, ὅλοι ὅσοι ἔχουμε μιά μικρή ἢ μεγάλη εὐθύνη στήν Ἐκκλησία εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι, σέ μιά ἐποχή ἐλευθερίας διακινήσεως τῶν

ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΙΚΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΗΣΥΧΑΣΜΟΥ

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου Δρ. Θ.

(γ' μέρος)

Όλοκληρώνοντας την αναφορά μας για τις απόπειρες αποκρυφιστικής έρμηνείας του Ήσυχασμού με τα διάφορα αντιπροσωπευτικά και όχι τα μοναδικά παραδείγματα που αναφέραμε, θά θέλαμε να επισημάσουμε όρισμένα βασικά σημεία που διαπιστώνει κάποιος σέ όλες αυτές τις κινήσεις.

α) Η όλη επιχειρηματολογία των αποκρυφιστικῶν προσπαθειῶν επιχειρεῖ νά παρουσιάσει τόν Ήσυχασμό ἐντός των ἐσωτερικῶν πλαισίων ὡς μία μυστική, ἀπόρρητη διδασκαλία καί τεχνική πού ἀπευθύνεται σέ κάποιο στενό κύκλο μνημένων.

β) Η διδασκαλία του ἁγ. Γρηγορίου του Παλαμά κακοποιεῖται στήν κυριολεξία, καθὼς τίς θεολογικές θέσεις του επιχειροῦν νά τίς παρουσιάσουν καί νά τίς νοηματοδοτήσουν μέ περιεχόμενο πού συναντᾶ κάποιος σέ ἀποκρυφιστικά κείμενα καί χώρους.

γ) Τό πρόσωπο καί ἡ διδασκαλία του ἁγ. Γρηγορίου του Παλαμά παρουσιάζεται ἄλλοτε ὡς μία μορφή διδασκαλίας καί τεχνικής ἐσωτερικῶν χαρακτήρα καί ἄλλοτε επιχειροῦν νά τά ἐξισώσουν μέ πρακτικές ἐξωχριστιανικῶν θρησκευμάτων (Ἰνδουϊσμοῦ- Βουδισμού).

δ) Η ἡσυχαστική διδασκαλία παρουσιάζεται ἔξω ἀπό κάθε ἱστορική, ἐκκλησιαστική καί θεολογική βάση. Συνέπεια αὐτοῦ, εἶναι τό γεγονός, ὁ ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμάς νά παρουσιάζεται ὡς ἕνας ἐσωτεριστής πού διατύπωσε τήν ἀντίστοιχη δική του προσωπικοῦ τύπου ἐμπειρία στά πλαίσια τῆς ὑποτιθέμενης ἐσωτερικῆς ἀναζήτησής του.

ε) Σύμπασα ἡ ἡσυχαστική παράδοση, νηπτικοί Πατέρες καί φιλοκαλικά κείμενα, ἀποτελοῦν στά πλαίσια τῆς ἀποκρυφιστικῆς ἐρμηνείας του Ήσυχασμοῦ μία μορφή, μεταξύ των πολλῶν, τῆς χωροχρονικῆς ἐκφρασης καί ἐξέλιξης του ἐσωτερισμού.

Ἄν θέλαμε νά χαρακτηρίσουμε όλες αὐτές τίς ἀποκρυφιστικές προσπάθειες ἐρμηνείας του Ήσυχασμοῦ, θά πρέπει νά ἐπιναλάβουμε μία ἐπισήμανση πού ὑπάρχει στό Μήνυμα τῆς Συνόδου των ἐν ἐνεργεία Ἱεραρχῶν του σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τό 1998 πού ἰσχύει ἐν προκειμένῳ καί στήν δική μας περίπτωση, ὅτι όλες αὐτές οἱ ἀποκρυφιστικές ἀπόπειρες «κατά τήν διδασκαλία των νηπτικῶν Πατέρων γέμουν ἀχυρολογίας»¹.

1. Περιοδ. Επίσκεψις, Αρ. 561, 30.9.1998, σελ. 5.

ιδεῶν σέ παγκόσμια κλίμακα, τό ἀνήσυχο ἐρευνητικό πνεῦμα των Ἑλλήνων εἶναι φυσικό νά δείχνει περιέργεια καί ἐνδιαφέρον γιά ἰδέες νεοφανείς στόν τόπο μας, δυτικῆς ἢ ἀνατολικῆς προελεύσεως. Θά χρειαστεῖ συνεπῶς σοβαρή κατάρτιση των κληρικῶν, των θεολόγων, των χριστιανῶν διανοου-

μένων καί, γενικότερα, νηφάλια ἐνημέρωση του ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ καλύτερη, τέλος, ἀντίσταση στά ποικίλα πνευματικά ρεύματα παραμένει ἡ συνεχῆς, δυναμική προσφορά ὀλοκλήρου του φάσματος τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, ἡ προσωπική καί κοινωνική βίωσή της.

Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΟΝΟΣ

του κ. Αθανασίου Νεοφώτιστου,
Επίτιμου Προέδρου της Π. Ε. Γ.

Τό ἐρώτημα ποιός εἶναι ὁ μεγαλύτερος πόνος στή ζωή μας ἀπασχόλησε ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων πολλούς ἐπιστήμονες, ψυχολόγους καί ψυχιάτρους, καί πνευματικούς στοχαστές, ὅπως φιλοσόφους καί θεατρικούς συγγραφεῖς καί ποιητές, ἀλλά καί ὅλους τούς κοινούς ἀνθρώπους, πού ὑπέφεραν ἢ ὑποφέρουν ἀπό σωματικούς ἢ ψυχικούς πόνους σέ κάποια στιγμή ἢ καί σέ ὅλη τους τή ζωή. Πολλοί μίλησαν γιά ἀντικειμενικούς ἢ ὑποκειμενικούς πόνους, γιά ὑπαρκτούς ἢ ἀνύπαρκτους (κατά φαντασία), γιά ὀρατούς ἢ ἀόρατους, γιά σωματικούς ἢ ψυχικούς κ.ο.κ.

Στό ἄρθρο μας αὐτό δέν θ' ἀσχοληθοῦμε μέ τούς σωματικούς πόνους, πού εἶναι κοινοί γιά ὅλους μας καί μᾶς συνοδεύουν καί ταλαιπωροῦν, λιγότερο ἢ περισσότερο, σέ πολλές στιγμές τῆς ζωῆς μας, θά ἐπικεντρώσουμε τή σκέψη μας σέ κάποιους ψυχικούς πόνους γιά νά παρουσιάσουμε τήν ἰδιαιτερότητά τους καί γιά νά καθορίσουμε τή στάση μας, τή στάση τῆς ἀγάπης μας πρὸς ἐκείνους πού ὑποφέρουν ἀφόρητα καί κλυδωνίζονται στό τρομερό πέλαγος τῆς ὀδύνης καί τοῦ σπαραγμοῦ.

Ἄν ρωτήσουμε κάποιο διπλανό μας νά μᾶς ἀπαντήσει στό ἐρώτημα πού θέσαμε στήν ἀρχή θά μᾶς πει, χωρίς πολλή σκέψη ὅτι ὁ χωρισμός μας ἀπό ἀγαπημένα πρόσωπα πού πεθαίνουν προκαλεῖ στόν ἀνθρωπο τό μεγαλύτερο ψυχικό πόνο. Φαίνεται βέβαια αὐτό, καταρχήν, μιά ὀρθή ἀπάντηση. Ὁ μακαρίτης, μέγας δημοσιογράφος Π. Παλαιολόγος, πού ἔγραφε γιά χρόνια πολλά «Τό χρονικό τῆς ἡμέρας» στήν ἐφημερίδα «Τό Βῆμα» γιά διάφορα ἐπίκαιρα γεγονότα, ἔγραψε μιά ἡμέρα τό ἄρθρο «Πιό πάνω ἀπό τό αἷμα». Περιέγρα-

ψε σ' αὐτό τόν ἀβάσταχτο πόνο πού ἐνίωσε τήν ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ του ἀπό τή σύντροφο τῆς ζωῆς του λόγω τοῦ θανάτου τῆς. Δέν ἔχω διαβάσει πιό συγκινητικό γραπτό ἀπό ἐκεῖνο τοῦ Π. Παλαιολόγου.

Ὅμως ὁ θάνατος εἶναι ἀναπόφευκτος καί δέν φορᾶ, ἐκτός ἀπό τή λύπη, ἄλλους ὀδυνηρούς συνειρμούς, ὅπως συμβαίνει, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω, μέ ἄλλους ψυχικούς πόνους, πού δέν εἶναι κοινοί γιά ὅλους, ἀλλά ἐπιπίπτουν, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφραση, σέ ὀρισμένα ἄτομα καί ὀρισμένες οἰκογένειες. Κάποτε κάποιοι εἶπαν σέ μιά χήρα μητέρα πού κήδευσε τό μονάκριβο παλικάρι τῆς : «καλύτερα νά μὴν τό εἶχες γεννήσει, γιά νά μὴν ὑποφέρεις τόσο πολύ ἀπό τό χωρισμό σου μ' αὐτό». Αὐτή ἀπάντησε χωρίς δισταγμό: «Ὁχι, καλύτερα πού τό γέννησα, τό ἀνάθρεψα, τό μεγάλωσα, ἔζησα τούς πόνους του καί τίς ἀγωνίες του ἀλλά καί τίς χαρές του καί τώρα θά προσεύχομαι στό Θεό γιά τήν ψυχούλα του καί θά ζῶ μέ τήν ἀναμονή τῆς συνάντησής μας στήν ἄλλη ζωή».

Ἐχω ὁμως ἀκούσει καί διαφορετική φωνή, ἢ μάλλον κραυγή σπαραγμοῦ, ἀπόγνωσης καί ἔσχατης ἀπελπισίας. Πρὶν ἀπό κάποια χρόνια, μοῦ εἶχε ἐκμυστηρευτεῖ ἕνας γνωστός μου, συντετριμμένος, ὅτι τό παιδί του ἔπαιρνε ναρκωτικά. «Ὅταν τό ἔμαθα», μοῦ εἶπε, «ἤθελα ν' ἀνοίξει ἡ γῆ νά μέ καταπιεῖ. Ζοῦμε στό σπίτι μου ἕνα μεγάλο δράμα. Βλέπω τό σπλάχνο μου νά ἔχει ἕνα πρόσωπο σάν κιμωλία καί νά ἔχει νεκρωθεῖ ἀπό κάθε συναίσθημα, ἀπό κάθε ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία καί σπαραρίζει ἡ καρδιά μου. Εἶναι ἕνα ὀρθιο πτώμα, πού τό μόνο πού τό ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ δόση του. Ζοῦμε μέ τή γυναίκα μου καθημερινά ἕναν ἀπίθανο ἐφιάλτη. Καλύτερα νά μὴν τό εἶχαμε γεννήσει, ἢ

νά μᾶς εἶχε πεθάνει, ὅταν ἦταν ἓνα ζωντανό, χαμογελαστό, χαρούμενο κι εὐτυχισμένο παιδί καί μᾶς γεννοῦσε ὄνειρα γιά ἐπιτυχίες στή ζωή του». Ἐχω ὑπόψη μου κί ἄλλες περιπτώσεις, πού τά παιδιά κλέβουν ἀπό τό σπίτι τους χρήματα ἢ χρυσαφικά, χτυποῦνε βάνουσα τούς γονεῖς τους γιά νά τούς δώσουν λεφτά γιά νά πάρουν τή δόση τους καί πολλά ἄλλα φοβερά περιστατικά. Ὑπάρχει μεγαλύτερη τραγωδία; Συμπέρασμα: Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερος πόνος, γιά τούς γονεῖς κυρίως, ὅταν ἀντιμετωπίζουν καταστάσεις πού ὀδηγοῦν τά παιδιά τους στόν ὄλεθρο καί στήν ἀπώλεια τῆς ψυχῆς τους.

Συμβαίνει ὅμως κι ἓνας ἄλλος πολύ μέγας, βαθύς, ἀνέκφραστος πόνος, πού δοκιμάζουν ὀρισμένοι γονεῖς, ὅταν διαπιστώνουν ὅτι κάποιον τέκνο τους ἔχει ἐθιστεῖ σ' ἄλλου εἶδους ναρκωτικά, πού στή διεθνή ὀρολογία ὀνομάζονται ψυχοναρκωτικά. Ὁ πόνος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι μόνο μέγας, ἴσως ὁ μεγαλύτερος ψυχικός πόνος, ἀλλά εἶναι καί βουβός, διότι ἡ εὐρύτερη κοινωνία δέν ἔδωσε τή δέουσα προσοχή στόν τομέα αὐτό, γιατί προφανῶς, δέν τήν ἐνδιαφέρει, ἐφόσον δέν τήν «ἐνοχλεῖ» φανερά, δέν τῆς δημιουργεῖ «φωναχτά» προβλήματα. Ὅσοι ὅμως γνώρισαν τήν τραγική θέση αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, λόγω τῆς διακονίας τους στό σχετικό πρόβλημα, μποροῦν νά δώσουν πραγματική μαρτυρία τῶν ὅσων τρομερῶν καταστάσεων συμβαίνουν σέ ἄτομα καί οἰκογένειες, θύματα τῶν ψυχοναρκωτικῶν. Ὅσοι μέ ἀποστολικό ζήλο ἀσχολοῦνται μέ τίς αἰρέσεις, τίς ψυχολατρεῖες, τίς νεοσατανιστικές ομάδες καί ὅλες τίς ὀλοκληρωτικές κινήσεις τῆς «Νέας Ἐποχῆς», πού προσβάλλουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας καί τά ὀδηγοῦν σέ πνευματική πλάνη καί σύγχυση, στήν ἀποστασία ἀπό τό Θεό καί τήν ἀπώλεια τῆς αἰώνιας ζωῆς, βιώνουν καθημερινά ἀπίστευτες ἱστορίες τοῦ ψυχικοῦ βιασμοῦ τους καί τῆς ἀφατῆς θλίψης τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ περιβάλλοντός τους. Πρωτοπόρος στόν ἀγῶνα ἐνάντια στίς ποικιλώνυμες κατα-

στροφικές νεοφανεῖς ομάδες πού δροῦν ἀνεμπόδιστα σέ πολλές χῶρες καί στή χώρα μας ὑπῆρξε ὁ ἀείμνηστος γέροντάς μας καί ἰδρυτής τῆς Ἐνώσεώς μας (Π.Ε.Γ.) π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ὁ ὁποῖος πολλές φορές μόνος του ἢ μέ ἓναν οἱ δύο ποιμένες συνεργάτες του, ἐβάστασε στό ἀσθενικό του σῶμα, ὄλο «τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας», γιά νά προστατεύσει τή ζωή τῶν πιστῶν ἀπό τίς μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου.

Πρῶτος αὐτός εἰσήγαγε στή χώρα μας τόν ὄρο «ψυχοναρκωτικά» κι ἀπεκάλυψε τό -πίσω ἀπό ἡχηρά ὀνόματα, ὅπως «Ἀκαδημίες», «Φιλοσοφικές Σχολές», «Φιλανθρωπικές Ὄργανώσεις», «Θεραπευτικές Ὑγιεινιστικές Κινήσεις» κ.ο.κ.- πραγματικό πρόσωπο τῶν ἰδρυτῶν τῶν ὀμάδων τῶν νεοφανεῶν αὐτῶν αἰρέσεων τῆς «Νέας Ἐποχῆς», δηλαδή τῶν ἐμπόρων τῶν «ψυχοναρκωτικῶν».

Οἱ ἔμποροι τῶν «ψυχοναρκωτικῶν», ὅπως καί οἱ «συνάδελφοί» τους, ἔμποροι τῶν οὐσιῶν, πού ὑπόσχονται στούς ὑποψήφιους χρήστες παραδείσους εὐδαιμονίας, «ἐμπορευόμαστε» «ιδέες» καί «τεχνικές», πού ὀδηγοῦν δηθεν στήν ἀπόκτηση δυνάμεων, ἀκόμη καί ὑπερβατικῶν, ἐνώ στήν πραγματικότητα ἐπιφέρουν «πλύση ἐγκεφάλου» ἢ «πλύση ψυχῆς», ὅπως ἀποκαλεῖ τό φαινόμενο τῆς προσβολῆς τῆς ψυχικῆς υἰείας τῶν θυμάτων τους δυτικός ἐρευνητής καί ὀδηγοῦν τελικά στήν ἀπόλυτη ὑποταγή τους στά κελεύσματα τοῦ θεοποιημένου ἀρχηγοῦ καί στίς ἰδιορρυθμίες του. Ὁ κάθε ἀρχηγός τῶν ὀμάδων αὐτῶν, ὅπως γράφει ὁ Κλάους Κένεθ στό συγκλονιστικό αὐτοβιογραφικό βιβλίο του: «Χιλιάδες μίλια πρὸς τόν τόπο τῆς καρδιάς. Ἀπό τό σκοτάδι τοῦ μίσους στό γέροντα Σωφρόνιο», ἐπιζητεῖ τή δύναμη τῆς ἐξουσίας στούς ἀνθρώπους, τούς ὁποῖους μισεῖ θανάσιμα.

Ἡ ἔνταξη κάποιου σέ μιά ἀπό τίς ὀμάδες καί αἰρέσεις ὀλοκληρωτικῆς νοοτροπίας, σημαίνει ὄχι μόνο ἀλλαγὴ σκέψης καί τρόπου ζωῆς, ἀλλά καί πλήρη ἀποξένωση ἀπό τό προηγούμενο περιβάλλον του, τό ὁποῖο

ἀπαξιώνεται καί θεωρεῖται ἐχθρικό καί ἐνάντιο στήν «πνευματική του ἀνέλιξη». Ὁ π. Ἀντώνιος πού γνώρισε ὁ ἴδιος τόν βαθύ πόνο τῶν ἀνθρώπων, πού ἀγαπημένα τους πρόσωπα εἶχαν μπλεχτεῖ στά δίχτυα τῶν αἰρέσεων, ἀλλά καί τῶν ἰδίων τῶν πλανημένων καί ἔζησε τή φοβερή τραγωδία τους, ἀγωνίστηκε μέ ὅλες του τίς δυνάμεις καί διεξήγαγε ἕναν πολυχρόνιο ἀγώνα, ἐν μέσῳ ἐπιθέσεων, δοκιμασιῶν καί διωγμῶν γιά νά βοηθήσει κατά τήν ἐπίπονη πορεία ἀπεξάρτησής τους καί ἔνταξής τους στήν Ἐκκλησία, ὅσους παρασύρθηκαν ἀπό τίς μεθοδεῖες τοῦ πονηροῦ καί ἀκολούθησαν τό δρόμο τῆς ἀποστασίας ἀπό τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του, ἀλλά καί τούς γονεῖς τους ἢ ἄλλα ἀγαπημένα τους πρόσωπα, προσφέροντάς τους γνώση τοῦ ἀντικειμένου καί ὁδηγίες συμπεριφορᾶς, ἀλλά καί συμπάρασταση, στήριξη καί παρηγοριά.

Ἐνίωσα κι ἐγώ κοντά του τόν βαθύ πόνο του, ὅταν κάποιος γονέας τοῦ ἐξιστοροῦσε τό δράμα του καί τήν κατάσταση τοῦ παιδιοῦ του, πού ἔπεσε θῦμα τῶν παραπλανητικῶν διδασκαλιῶν νεοφανοῦς ἢ παλιᾶς αἵρεσης. Ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '90 ἦταν ὅταν ἕνας πονεμένος πατέρας ἦρθε στό σπίτι του καί μᾶς ἀνέφερε μέ συντριβή, ὅτι ὁ γιός του εἶχε μπλέξει σέ μιά ἰνδουιστική ὀργάνωση πού δροῦσε στήν Ἑλλάδα κι αὐτό εἶχε τραγικές συνέπειες καί γι' αὐτόν καί γιά τούς γονεῖς του. Στήν ἀρχή, ὅπως μᾶς εἶπε, δέν ἔδωσε σημασία, δέν κατάλαβε, δέν γνώριζε. Ὅταν ὅμως τό παιδί του σταμάτησε τίς σπουδές του καί κάθε ἄλλη δραστηριότητα κι ἀπομακρύνθηκε τελείως ἀπό τό οἰκογενειακό καί κοινωνικό περιβάλλον του, τόν «ἔζωσαν τά φίδια» καί προσπάθησε νά μάθει τί συμβαίνει. Ἦταν ὅμως ἀργά. Τό παιδί ἐντάχθηκε καί κλείστηκε σ' ἕνα κοινόβιο τῆς αἵρεσης στίς Ἰνδίες. Μετά ἀπό ἐπίπονες προσπάθειες, κατόρθωσε μέσω τοῦ Προξενείου μας νά τόν συναντήσει. «Εἶδα», ὅπως μᾶς εἶπε, «ἕνα ἄβουλο ὄν μέ ἄδεια μάτια καί ἄδεια ψυχή. Τό ἔχασα τό παιδί μου» εἶπε μέ σπαραγμό καί ἀναφιλη-

τά ὁ τραγικός πατέρας. «Καλύτερα νά μᾶς εἶχε πεθάνει, πρὶν τό δοῦμε ζωντανό πτωμα ἐγώ καί ἡ μητέρα του, πού γέρασε πρὶν τήν ὥρα της, δηλαδή ἕνα χαμένο ἄτομο, ἀναίσθητο, ἀλλόκοτο, ἀλλιώτικο».

Μιά πονεμένη μητέρα μᾶς ἀνέφερε τήν τρομάρα πού πῆρε καί τό βαθύ πόνο πού ἔνιωσε, ὅταν κατόρθωσαν μαζί μέ τόν ἄνδρα της νά δοῦν τό γιό τους ὕστερα ἀπό ἐπίπονες προσπάθειες, ἔξω ἀπό τό κοινόβιο τῶν «Χάρε Κρίσνα», σέ κάποιο μέρος τῆς Ἰταλίας. «Φοροῦσε», εἶπε, «ἕνα κόκκινο μανδύα, εἶχε ξυρισμένο τό κεφάλι καί μᾶς κοιτοῦσε σάν ἐχθρούς του. Τοῦ ἄλλαξαν τό ὄνομα, τοῦ ἄλλαξαν τήν πίστη, τοῦ ἄλλαξαν τήν ψυχή του. Δέν εἶστε γονεῖς μου μᾶς εἶπε, ἀλλά τό ὄχημα πού χρησιμοποίησε τό Ἐγώ μου καί τό κάρμα μου γιά τή χιλιοστή μετενσάρκωσή του».

Ἐπισημαίνουμε συμπερασματικά ὑπογραμμίζοντας ιδιαίτερα τό σημεῖο αὐτό, ὅτι οἱ ὀμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καί οἱ πάσης φύσεως καί ὀνομασίας ὀλοκληρωτικῆς νοσηροπίας αἰρέσεις, μέ τήν ἐπικίνδυνη ἐκπαίδευσή τους, μετατρέπουν τά μέλη τους σέ «πρόθυμους σκλάβους». Γιά τό σκοπό αὐτό χρησιμοποιοῦν εἰδικές τεχνικές. Βάζουν τούς ὀπαδούς νά ἐξομολογοῦνται καί χρησιμοποιοῦν τά «μυστικά» τους γιά ἐκβίασμό, ἂν θελήσουν νά φύγουν. Ρίχνουν ἀρκετή λάσπη στό περιβάλλον τοῦ θύματος, γονεῖς, φίλους, δασκάλους κ.λ.π. καί κυρίως στήν Χριστιανική Ἐκκλησία γιά νά μισήσει τόν «πρότερο βίο» καί νά ἀποκοπεῖ ἀπ' αὐτό πού ἀγαποῦσε καί ἐμπιστευόταν.

Ἔτσι ἐπιτυγχάνουν τήν «ἐναντίωση» τῶν θυμάτων πρὸς τούς γονεῖς κυρίως, τούς ὁποίους θεωροῦν, ὅπως εἶπαμε, ἐχθρούς τους, τούς συκοφαντοῦν δημόσια γιά ἀνάρμοστες συμπεριφορές, ὅπως ἡ περίπτωση κοριτσιῶν πού κατηγόρησαν ψευδῶς σέ τηλεοπτική ἐκπομπή τόν πατέρα τους γιά σεξουαλική παρενόχληση, ὅταν ἦταν μικρές, ἄλλοτε τούς σύρουν στά δικαστήρια, ὅταν ἀρνοῦνται νά τούς παραδώσουν ὡς κληρονομιά περιουσίες τους, ἐπειδή γνω-

ρίζουν οί γονεῖς ὅτι θά περιέλθουν οί περιουσίες αὐτές στὸν ἀρχηγό τῆς ὀργάνωσης. Ὁ «Κώδικας τιμῆς» νεοφανοῦς ὀργάνωσης λέγει: «μὴ διστάσεις νά προξενήσεις πόνο γιὰ ἓνα δίκαιο(!) -ὅπως φυσικά τὸν ἐννοεῖ ἡ ὀργάνωση- σκοπό». Αὐτὸ ἔχοντας ὑπόψη τοῦ ὁ γιός τῆς Gabriel Hubert, στή Γερμανία, σκότωσε τὴ μητέρα του, γιατί ἐναντιώθηκε στήν ὀργάνωση πού ἀνήκε. Ὑπάρχει ἄραγε πῶς ἓνα μέγανος πόνος ἀπ' αὐτόν πού νιώθουν οί γονεῖς, ὅταν τὰ παιδιά τους, τοὺς ἐγκαταλείπουν καὶ ἀκολουθοῦν τὸ δρόμο τῆς ἀπώλειας, πού δυστυχῶς πολλές φορές δὲν ἔχει ἐπιστροφή; Ἡ Wendy Ford, μέσα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τῆς ἐμπειρία, ἀπευθύνει συμβουλές πρὸς τίς οἰκογένειες νά ἔχουν ὑπομονή καὶ νά μὴν ἀπελπίζονται, γιατί ὑπάρχει ἐλπίδα ἐπιστροφῆς τους. «Ὡς γονεῖς, λέγει, εἶχατε ὄνειρα γιὰ τὰ παιδιά σας κι ὅλα αὐτὰ σὰς τὰ ἐκλεψε ἡ αἴρεση. Ἐπίσης σὰς ἐκλεψε καὶ τὸ χρόνο πού θά εἶχατε μέ τὰ παιδιά σας ἢ τὰ ἐγγόνια σας. Εἶναι πολὺ σκληρὸ νά αισθάνεστε ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ κάποιον μέ τὸν ὁποῖο εἶχατε ἓνα πολὺ ζεστό δεσμό ἀγάπης. Μὴν ἀπογοητεύεστε» ἐπαναλαμβάνει, «ἀλλὰ ἀγωνιστεῖτε γιὰ τὴν ἐπανάκτησή τους».

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ θύματα τῶν αἱρέσεων, πού καὶ ἡ ἐλάχιστη σπῖθα αὐτογνωσίας ἔχει ἀπομείνει μέσα τους, νιώθουν ἀφάνταστο πόνο γιὰ τὴν κατάντια τους. Καὶ ὅταν κάποιος κατορθώσουν νά ξεφύγουν ἀπὸ τὸ «θανάσιμο ἐναγκαλισμό» τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῆς «ἰδεολογίας» τῆς αἵρεσης, ἀρχίζει ἓνας ἐπίπονος καὶ ἐπώδυνος δρόμος ἀπεξάρτησης ἀπὸ τὸ «ψυχοναρκωτικό», πού συνεχίζεται γιὰ πολὺ καιρό. «Ὅποιος βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ» λέει ἡ Wendy Ford, «εἶναι γεμάτος μῶλωπες. Ὁ πόνος βέβαια εἶναι ψυχολογικός καὶ δὲν φαίνεται ἐξωτερικά, ἀλλὰ τὰ τραύματά τους εἶναι βαθειά» καταλήγει. Διέρχεται ἡ ἀπεξάρτηση τῶν θυμάτων καὶ ἡ «ἀποκατάσταση τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ τῆς ζωῆς τους» μέσα ἀπὸ ἀφάνταστο «βασανισμό» πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση τραυματικῶν ἐμπειρι-

ῶν, ἀκόμη καὶ ἐγκληματικῶν πράξεων καὶ τῆ μεταμέλειά τους γιὰ τὴ «χαμένη ζωή».

Κι ἐδῶ ὑπάρχει μέγανος, πολὺ μέγανος πόνος. Ἡ Ἀλεξάνδρα Stein πού ὑπῆρξε θῦμα ὀλοκληρωτικῆς αἵρεσης, ὅταν κατόρθωσε, ὕστερα ἀπὸ μυθιστορηματικὴ προσπάθεια, νά ἀπεγκλωβιστεῖ ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐπιρροή τῆς ὁμάδας καὶ ἀπὸ τὴν κηδεμονία τοῦ «ἡγέτη» ἐπάνω τῆς καὶ νά διαφύγει τὸν κίνδυνο νά παραμείνει σ' ὅλη τῆς τῆ ζωῆ «πνευματικὸ φυτὸ» ἀναφωνεῖ στή δραματικὴ τῆς ἐξομολόγηση σέ βιβλίο τῆς: «Πῶς μπόρεσα νά εἶμαι τόσο βλάκας;...! πῶς μπόρεσα νά παραιτηθῶ ἀπὸ τὰ προσωπικά μου ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ νά συμμετάσχω σ' ἓνα ὀλοκληρωτισμὸ πού ἄσκησε ἐπάνω μου ψυχολογικὸ βιασμό καὶ ζητοῦσε ἀνεξέλεγκτο ἔλεγχο καὶ ὑπακοή; Καὶ τώρα πῶς θά μπορῶ νά πορευθῶ μέσα ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ τὸν τρόπο πού θά μέ ἀκολουθοῦν γιὰ ἀρκετὰ χρόνια καὶ θά μέ βαραίνουν τόσο πολὺ;». Μελετώντας ὅμως τὸ πρόβλημα γενικά, βεβαιώθηκε ὅτι σ' ὅλο τὸν κόσμο ἑκατοντάδες χιλιάδες ἄτομα ἔχουν ὑποστῆ μεθόδους πού χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ χιλιάδες λατρεῖες, ὅπως ἔλεγχο τῆς σκέψης, ἀπομόνωση, οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευση, φυσικὴ καὶ ψυχολογικὴ ἐξάντληση κ.λ.π. καὶ θέλησε νά βοηθήσει, γράφοντας ἄρθρα καὶ βιβλία καὶ κάνοντας διαλέξεις σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Μεγάλα, λοιπόν, τὰ δράματα, βαθύς ὁ πόνος ἀπὸ τὴ ληλασία τῆς ζωῆς ἀδελφῶν μας. Τὴν κατάσταση αὐτὴ ὁ Ἀμερικανὸς ψυχίατρος John Clark τὴν ἀποκαλεῖ «ἀναίρεση ὑπαρξῆς» καὶ τὴ θεωρεῖ μὴ ἀναστρέψιμη. Ἐμεῖς δὲν συμφωνοῦμε μέ τὴν ἀποψη τοῦ Clark, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα ἐπιστροφῆς καὶ σωτηρίας. Ὅταν βρεθοῦν ἄνθρωποι πού θά προσπαθήσουν νά ἐντάξουν πλανημένους ἀδελφούς στήν κοινωνία ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι θά μετέχουν τῶν σωστικῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ θαῦμα τῆς ἀπεξάρτησης ἀπὸ τὸ «ψυχοναρκωτικό» μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Γράφει σέ κάποιο ἀπὸ τὰ πολλὰ

βιβλία του ό άείμνηστος π. Αντώνιος, ότι άποδεικνύεται στην περίπτωση τους, ότι «άκόμη και στόν πυθμένα της άβύσσου άν φθάσει κανείς, ό Θεός έρχεται και τόν άγγίζει και τόν σηκώνει βαθμιαία. Άν συνεχαστεί μέ τόν Θεό, άν ζητήσει τό έλεός του, τότε μπορεί νά ξεφύγει άπό τό θανάσιμο άγκάλιασμα του πονηρού και νά πλησιάσει προς τό Θεό, νά γίνει άπό ληστής, πολίτης του Παραδείσου, άπό τελώνης, άγιος, άπό πόρνη, όσία και άπό θυμα του Έωσφόρου, Απόστολος του Κυρίου. Η άγάπη του Χριστού δέν ξεγράφει κανένα άνθρωπο».

Πρέπει όμως νά βρεθούν άχθοφόροι της άγάπης πού θά βοηθήσουν τους αδελφούς μας, όσους θά βρεθούν στό δρόμο της έπιστροφής τους στό Χριστό. Νά τους κρατήσουν τό χέρι και νά τους βοηθήσουν νά άνασηκωθούν. Η πιό ισχυρή γέφυρα πού σώζει τόν πλανημένο άπό τήν όδό της πλάνης και της άπώλειας είναι ή ζεστή άγκαλιά της άγάπης του Χριστού. Η Π.Ε.Γ. έχει έντάξει στους σκοπούς της, πέραν της ένήμερωσης και τό διακόνημα της παροχής βοήθειας στά θυμάτα και στά μέλη των οικογενειών τους. Θεωρούμε τό διακόνημα αυτό μία μεγάλη προσφορά προς τόν πλησίον μας. Ίσως είναι ή σημαντικότερη διακονία προς τόν αδελφό μας. Έλεγε σέ όμιλίες του ό μακαριστός γέροντάς μας: «οί άνθρωποι “συγκινούνται” -όσοι συγκινούνται- άπό διάφορες φυσικές άνάγκες των συνανθρώπων τους. Ένα “ζεστό πιάτο φαγητό” σέ όσους τό στεροούνται είναι ώραίο έργο και ευάρεστο στόν Κύριό μας. Προέχει όμως ή σωτηρία των ψυχών μας. Ο δρόμος της πλάνης άκυρώνει τό μυστήριο της έν Χριστώ σωτηρίας και γι' αυτό χρειάζεται συστράτευση στό διακόνημα της προσφοράς βοήθειας σέ πλανημένους αδελφούς μας».

Η προσφορά λοιπόν, όλων μας στόν τομέα αυτόν είναι, όχι μόνο άναγκαία, άπαραίτητη, αλλά και πολύ-πολύ άγιοπνευματική. Και όσοι δέν έχουμε τήν γνώση ή τήν έμπειρία νά άσχοληθούμε μέ τό θεάρεστο αυτό έργο, άς προσευχόμαστε γι' αυτά τά

παιδιά, γι' αυτές τίς οικογένειες στόν Κύριο νά βοηθήσει. «Οί άνθρωποι του Χριστού» λέγει ό πατήρ Πορφύριος στό βιβλίο του «Βίος και Λόγος» «όλοι νά κάνουν προσευχή». Στο ίδιο βιβλίο άναφέρει τήν περίπτωση μιās μητέρας πού είχε παράπονα γιά τό γιό της -ξενυχτούσε, έκανε κακές παρέες, μεθούσε κ.λ.π. Σκέφτηκε λίγο και της είπε ξαφνικά: «γιά νά ιδώ τά γόνατά σου»;

Όσοι άγαπητοί αδελφοί, έχετε τήν ευλογημένη συνήθεια νά άναφέρετε στίς προσευχές σας προς τόν Κύριο όνόματα, άς περιλάβετε κι αυτούς τους αδελφούς μας πού βρίσκονται στην πιό όδυνηρή κατάσταση της ζωής τους, προσωπικά ή άπρόσωπα. Θά είναι αυτό ή πιό μεγάλη προσφορά άγάπης προς τους αδελφούς μας πού κινδυνεύουν νά άπολέσουν τήν έλπίδα της σωτηρίας.

Άγαπητοί άναγνώστες, όσοι θά έχετε τήν ευγενή καλοσύνη νά διαβάσετε τίς άπλές, λιτές, πρακτικές αλλά βιωματικές σκέψεις αυτού του γραπτού, σάς παρακαλώ νά συστρατευθείτε στην προσπάθεια ποιμένων της έκκλησίας μας και συνεργατών της Π. Ε. Γ. στό διακόνημα πού εκθέσαμε σ' αυτό μέ προσωπικό πόνο.

Κι άλλες φορές έχουμε μιλήσει γιά τά θέματα αυτά, επ' ευκαιρία άλλου είδους παρουσίας. Τώρα τελευταία όμως παρατηρούμε, ίσως λόγω του γενικού «ευρωπαϊκού κλίματος», μία ιδιαίτερη ένασχόληση στην Ακαδημαϊκή προσέγγιση του φαινομένου των αίρέσεων. Οί έπιστήμονες θεολόγοι, δυστυχώς και οί διάφοροι στοχαστές παρουσιάζουν «θρησκευολογικά» τίς αίρέσεις και άδυνατούν ν' άντιληφθούν τήν τρομερή παράμετρο, δηλαδή πώς άντιμετωπίζει ένας κληρικός τά δράματα πού δημιουργούνται άπό τή δραστηριότητα των διαφόρων λατρειών στίς ψυχές των ανθρώπων και μάλιστα σέ ανθρώπους πού έχουν δεχτεί τό Ορθόδοξο Βάπτισμα. Ο πατήρ Αντώνιος γνώριζε όσο λίγοι τό Έκκλησιαστικό αυτό ζήτημα, γι' αυτό άγωνιούσε, έκλαιγε, πονούσε, υπέφερε τόσο πολύ, πού ό νοϋς

Η «ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ» ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ

τῆς κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Π.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Η «ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ» ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ

τῆς κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Π.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Ἡ «Σκοπιά» μέ πειστικό ὕφος προβάλλει τήν ἀξιοπιστία τοῦ «πιστοῦ οἰκονόμου».

2009. Εσωτερική «Σκοπιά», 15-2-09, σελ. 24: «Ακολουθούν το "Αρνί". Οι αληθινοί μαθητές του Ιησού αρνήθηκαν να σταματήσουν να τον ακολουθούν. Όταν χρίστηκαν με ἅγιο πνεῦμα συνέχισαν να υποτάσσονται στην κατεύθυνση του Ιησού. Τι μπορεί να λεχθεί για τους χρισμένους χριστιανούς στους σύγχρονους καιρούς; Στην προφητεία του σχετικά με το "σημείο της παρουσίας [του] και της τελικής περιόδου του συστήματος πραγμάτων" ο Ιησούς αναφέρθηκε στο σύνθετο σώμα των χρισμένων χριστιανών με το πνεῦμα ἀκολουθῶν του στη γη ως τον "πιστό και φρόνιμο δούλο" ἢ ἀλλιῶς τον "πιστό οἰκονόμο" (Ματθ. 24:3, 45. Λουκάς 12:42). Ὡς ομάδα ἢ τάξη του δούλου ἔχει δημιουργήσει

θανμάσιο υπόμνημα στο να ακολουθεί το Αρνί όπου και αν πηγαίνει" (Αποκάλυψη 14:4, 5). Τα μέλη της παραμένουν παρθένοι με πνευματική ἔννοια μη μολύνοντας τους εαυτούς, με τις δοξασίες και τις συνήθειες της "Βαβυλώνας της Μεγάλης" της παγκόσμιας αυτοκρατορίας της ψεύτικης θρησκείας».

Σελ. 26-28: «Επί πρόσθετα ο Ιησούς Χριστός, ἔχει διορίσει τον πιστό και φρόνιμο δούλο υπεύθυνο σε όλα τα υπάρχοντά του- δηλαδή σε όλα τα συμφέροντα της Βασιλείας στη γη (Ματθ. 24: 47). Αυτά τα υπάρχοντα περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων, τις εγκαταστάσεις στα παγκόσμια κεντρικά γραφεία των μαρτύρων του Ιεχωβά, τα γραφεία τμήματος σε διάφορες χώρες και στις αίθουσες Συνελεύσεων και αίθουσες Βασιλείας σε ὅλο τον κόσμο. Θα ανέθετε κανείς σε κάποιον που δεν εμπιστεύεται να κρατάει και να χειρίζεται τα πολύτιμα πράγματά του; Πώς μπορούν, λοιπόν, εκείνοι που ἔχουν την επίγεια ἐλπίδα να υποστηρίξουν τους ἀδελφούς του Χριστοῦ; Κυρίως βοηθώντας

μας ἀδυνατεῖ νά τό συλλάβει. Τό ἄρθρο αὐτό τελείωσε καί παραδόθηκε στή Συντακτική Ἐπιτροπή τοῦ «Διαλόγου» στίς 3 Μαΐου ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου πατρός μας. Ἄς εἶναι τοῦτο εἰς μνημόσυνό του.

Θά κλείσω τό πόνημα αὐτό μέ τά λόγια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου, σέ ἄρθρο του γιά τόν π. Ἀντώνιο: «Ὁ ἀειμνήστος μακάριος ἐκκλησιαστικός ἀνὴρ ὁμολόγησε τήν εἰς Χριστόν πίστη μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ὁ Χριστός θά τόν συστήσει στόν Πατέρα Του, ἀφοῦ ἔλαβε ἀπό αὐτόν τίς ἀφορμές, δηλαδή τόν ζῆλο, τόν ἀγῶνα, τούς ἰδρωτές καί τούς διωγμούς, πού δέχτηκε ὑπέρ

τοῦ Ὄνοματός Του. Κοιμήσου μακάριε καί εὐλογημένη δουλε τοῦ Θεοῦ τόν ὕπνο τοῦ δικαίου μέ τήν ἐλπίδα ὅτι «μείζων ἐστίν ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» μέ τήν πίστη ὅτι ἡ Ἐκκλησία διά τῶν συνεχιστῶν τοῦ ἔργου της θά λύσει τίς μηχανές τοῦ πονηροῦ καί μέ τήν βεβαιότητα τῆς τελικῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, τότε πού θά κληθεῖς νά λάβεις τόν ἀμάραντον τῆς δόξης στέφανον, γιά ὅλους τούς κόπους καί μόχθους πού κατέβαλες καί τούς πειρασμούς πού δέχτηκες κατά τήν διάρκεια τῆς πολυτάραχης ζωῆς σου, ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός Του καί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

τους στο έργο κηρύγματος της Βασιλείας (Ματθ. 24: 14, Ιωαν. 14: 12).

Ενώ ο αριθμός των χρισμένων στη γη έχει μειωθεί στο διάβα των δεκαετιών, ο αριθμός των άλλων προβάτων έχει αυξηθεί. Δεν πρέπει να παραβλέψουμε ... να υποστηρίξουμε αυτό το έργο κάνοντας οικονομικές συνεισφορές με διάφορο τρόπο.

Ο πιστός και φρόνιμος δούλος σήμερα εκπροσωπείται από το Κυβερνών Σώμα το οποίο αναλαμβάνει την ηγεσία και συντονίζει το έργο κηρύγματος της Βασιλείας σε όλη τη γη. Τα μέλη του Κυβερνώντος Σώματος είναι έμπειροι χρισμένοι με το πνεύμα πρεσβύτεροι. Το να ακούμε την τάξη του δούλου σημαίνει να συνεργαζόμαστε πλήρως με το Κυβερνών Σώμα».

Θέμα του «πιστού και φρόνιμου δούλου» στην παρούσα «Σκοπιά» είναι τά επιτεύγματα του «δούλου» και η πιστότητά του προς τον Ίεχωβά. Γενικά, δεν κυκλοφορεί «Σκοπιά», έσωτερική ή για τό ευρύ κοινό, ή όποια νά μήν αναφέρεται στό θέμα αυτό. Αιτία ίσως νά είναι ή ανασφάλεια πού διακατέχει τόν «δούλο» για τό κύρος του, λόγω τών διαφόρων αντιφατικών διδασκαλιών του.

Ο Ίησους Χριστός, μās πληροφορεί ό «πιστός οίκονόμος» για πολλοστή φορά, τόν έχει διορίσει υπεύθυνο σέ όλα τά υπάρχοντά Του. Ποιά είναι τά υπάρχοντα του Ίησού στή γη, μās τό αναλύει: Οί εγκαταστάσεις τών διαφόρων κτηρίων σέ όλο τόν κόσμο, τά γραφεία, οί αίθουσες. Έτσι απλā και χωρίς συστολή μās παρουσιάζει ό «δούλος» όλα τα περιουσιακά στοιχεία του, τά γήινα αποκτήματα, τά φθαρτά, τά υλικά!

Περιμένοντας τήν έπιβεβαίωση, έρωτā τόν αναγνώστη: πōς θά άνέθετε ό Ίησους όλα αυτά τά πολύτιμα πράγματα σέ κάποιον μη αξιόπιστο; Βεβαίως, όλα αυτά τά αναφερόμενα πολύτιμα υπάρχοντα, είναι τά περιουσιακά στοιχεία τής εταιρίας και μόνον...

Η άπορία είναι: ποιά ή σχέση μεταξύ Ίησού Χριστού και κτιριακών εγκαταστάσεων τής «Σκοπιάς»; Ποιά ή μέριμνα του Ίησού για

όλα αυτά τά τεράστια οικοδομήματα τής εταιρίας, τά κέρδη και γενικά όλες αυτές τίς έμπορικές της δραστηριότητες, ώστε νά τήν διορίσει και οίκονόμο έπ' αυτών; Ποιές οί ευθύνες του «πιστού οίκονόμου» τίς όποιες εκτελεί μέ αξιοπιστία; Ο Ίησους Χριστός είναι ό κάτοχος τών μετοχών τής εταιρίας ή μήπως εισπράττει τά κέρδη τών επιχειρήσεων; Είναι άστείο έως βλάσφημο και μόνο νά σκεφθει κάποιος αυτά τά φαιδρά τής εταιρίας. Όλη αυτή ή παρέλαση τών διδασκαλιών της, τό πνεύμα και οί στόχοι της δείχνουν ποιός είναι πράγματι «ό πιστός οίκονόμος». Όμως καμία άναφορά δέν γίνεται για τίς ανθρώπινες ύπάρξεις τίς όποιες σέρνει στήν άπώλεια. Αιδώσ! Αυτές οί ψυχές είναι τά πολύτιμα του Ίησού Χριστού, για τίς όποιες και προσέφερε τό πανάγιο Σώμα και Αίμα Του. Όμιλεί περί αξιοπιστίας, αυτό είναι και τό πρόβλημα του «δούλου» και όσο περισσότερο δίνει έμφαση σ' αυτό, όχι μόνο δέν γίνεται άπλούστερο, αλλά άποδεικνύεται και ποιό παράξενο. Διότι γνωρίζει πολύ καλά ότι δέν διαθέτει ίχνος αξιοπιστίας, άφου συνεχώς μέσω τών διδασκαλιών του, προβάλλει τό πρόσωπο του ψευδοπροφήτη.

Ζητā τήν συνεργασία τών όπαδών μέ τό «κυβερνών σώμα», τήν έπιλεγμένη αυτή ομάδα μεταξύ τών μελών του «πιστού και φρόνιμου δούλου». Αυτή ή συνεργασία έγκειται στην άπόλυτη ύποταγή τών όπαδών σέ ό,τι κηρύττει τό «κυβερνών σώμα» όπως ή προσέλευση νέων όπαδών μέσω του έργου κηρύγματος και ή διάθεση τών εκδοτικών προϊόντων τής «Σκοπιάς». Φυσικά δέν υπολογίζει ότι από αυτά τά προϊόντα, βιβλία, φυλλάδια, κ. ά. διαγράφεται τό άναξιόπιστο, τό καταστροφικό έργο της, έφόσον καταργει τήν έλευθερία του ανθρώπου μετατρέποντάς τον σέ σκλάβο.

Βεβαίως, αυτό δέν άπασχολει τόν «πιστό οίκονόμο»· άπόδειξη ότι άποκρύπτει έπιμελώς τήν ιστορική του πορεία και άδιαφορεί για τό ότι κάποιος άνετα θά άποκαλύψει τά διάφορα ψεύδη του, άν ανασύρει παλαιά του έντυπα. Τότε πού ό «δούλος», σέ προηγούμενα έντυπά του,

εδήλωνε, αναγκασμένος εκ τῶν πραγμάτων, -ἐφ' ὅσον ἕνας ἀριθμὸς ἀπὸ τὸ ὑπολοιπὸ τῶν πιστῶν χρισμένων ἐφάνησαν ἄπιστοι καὶ ἐξέπεσαν- ὅτι τὴν θέσιν αὐτῆ τῶν ἀπίστων κατέλαβαν ἄλλοι. Χρειάζεται λοιπὸν ἔρευνα γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ τῶν πιστῶν, ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἴσως μὲ τὴν σειρά τους θὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ ἄπιστοι καὶ ἄρα θὰ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀναξιόπιστοι. Ἄς συνεχίσουμε ὁμῶς τὴν παρουσίαση τῶν κειμένων τῆς «Σκοπιᾶς» γιὰ τὴν βεβαίωση τῆς «ἀξιοπιστίας» τοῦ «δούλου».

2009. Εσωτερικὴ «Σκοπιᾶ», 15-5-09, σελ. 18. Ερωτήσεις ἀπὸ ἀναγνώστες:

«Πότε ἐκδιώχθηκε ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ; Αποκ. 12: 1-9».

«Παρότι τὸ γραφικὸ βιβλίον τῆς Αποκ. Δὲν δηλώνει ἐπαρκῶς τὸ χρόνο ἀπομάκρυνσης τοῦ Σατανᾶ¹, ἀναφέρει ὡστόσο μιὰ σειρά γεγονότων τα ὁποῖα μποροῦν νὰ βοηθήσουν νὰ υπολογίσουμε πότε ἐκδιώχθηκε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ τα γεγονότα εἶναι ἡ γέννησις τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας. Στὴ συνέχεια ξέσπασε πόλεμος στὸν οὐρανὸ, ὁ ὁποῖος οδήγησε στὴν ἥττα τοῦ Σατανᾶ καὶ τελικὰ τὴν ἐκδιώξιν αὐτοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

«Οἱ Γραφεὲς προσδιορίζουν σαφῶς τὸ 1914 ὡς τὸ ἔτος κατὰ τὸ ποῖον τελείωσαν “οἱ προσδιορισμένοι καιροὶ τῶν ἐθνῶν” καὶ ἰδρῦθηκε ἡ Βασιλεία (Λουκά 21: 24). Πόσο σύντομα ἐπειτα ξέσπασε ὁ πόλεμος στὸν οὐρανὸ με ἀποτέλεσμα τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Σατανᾶ;».

«Ὁ δράκοντας (Σατανᾶς) στεκόταν μπροστὰ στὴ γυναῖκα που ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ (Αποκ. 12: 4) ὥστε ὅταν γεννήσῃ νὰ καταβροχθίσῃ τὸ παιδί τῆς ... τὴ νεογέννητη Βασιλεία ... Συνεπῶς εἶναι λογικὸ ὅτι ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοί του θα δρούσαν ... νὰ ἀπομακρύνουν τὸν δράκοντα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ ἀπὸ τὴν οὐράνια σκηνὴ ὥστε νὰ μὴν υποστεί βλάβη ἡ Βασιλεία. Αὐτὸ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ ἥττα καὶ ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ Σατανᾶ ἔλαβε χώρα, λίγο μετὰ τὴ γέννησις τῆς Βασιλείας τὸ

1914. Ἐνας ἄλλος παράγοντας ... εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν χρισμένων Χριστιανῶν, ἡ ὁποία ὅπως δείχνουν οἱ Γραφικὲς ἀποδείξεις ἀρχισε λίγο μετὰ τὴν ἰδρυση τῆς Βασιλείας (Αποκ. 20: 6) ... Ἐπομένως ἡ Ἁγία Γραφή δὲν ἀποκαλύπτει πότε ἀκριβῶς ἀποπέμφθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Σατανᾶς καὶ οἱ δαίμονές του. Ἐντούτοις εἶναι προφανές ὅτι αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἔλαβε χώρα λίγο μετὰ τὴν ἐνθρόνισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν οὐρανὸ τὸ 1914».

Τὸ παραλήρημα τοῦ «δούλου» συνεχίζεται μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ προσφιλή του θέματα, τὶς χρονολογίες, ἐπιδιώκοντας κάθε φορὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι πράγματι εἶναι τὸ κανάλι τοῦ Θεοῦ, ἡ προφητικὴ τάξις ἐν μέσῳ ἡμῶν, ὅπως μὲ ἔπαρση καυχᾶται. Νέες εἰκασίες, καινούργια συμπεράσματα, μὲ κατὰ φαντασία χρονολογίες, χωρὶς νὰ ὑπολογίζει τί ἔχει κηρύξει στὸ παρελθόν γιὰ τὸ ἴδιον θέμα περὶ Σατανᾶ. Γι' αὐτὸ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς ἀναγνώστες, τὶς ξεχασμένες διδαχὲς τοῦ «πιστοῦ οἰκονόμου» περὶ ἐκδιώξεως τοῦ Σατανᾶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

1950. «Ἔστω ὁ Θεὸς Ἀληθής», σελ. 62: «Καὶ ἔγινε πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ: Ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος ... Καὶ ἐρρίφθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς... ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν... ὑπάρχουν ἄφθονες ἀποδείξεις ὅτι αὐτὸ τὸ ὄραμα ἐπραγματοποιήθη τὸ 1914-1918 μ. Χ.».

Ἐνῶ πρὶν ἔλεγε ὅτι ἦταν ἄγνωστος ὁ χρόνος τῆς ἀπομάκρυνσης τοῦ Σατανᾶ, τώρα λέει ὅτι «ὑπάρχουν ἄφθονες ἀποδείξεις ὅτι αὐτὸ τὸ ὄραμα ἐπραγματοποιήθη τὸ 1914-1918 μ. Χ.».

Ἄλλη μιὰ διδασκαλία τοῦ «δούλου» πού ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι «ἀγωγός» τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν ψεύδεται...

1964. «Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου», σελ. 353: «Ὁ Διάβολος ἠττήθη ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ καὶ ὑπάρχει Γραφικὸς λόγος νὰ πιστεύωμε ὅτι τὸν καιρὸ τοῦ ἐτησίου ἑορτασμοῦ τοῦ δεῖπνου τοῦ Κυρίου στίς 26-3-1918 ὁ Σατανᾶς κατερρίφθη στὴ γῆ».

Στὸ ὡς ἄνω κείμενο ἡ ἐταιρία ἐπικαλεῖται ὅπως πάντα τὴν Ἁγία Γραφή

1. Οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας.

(όταν ισχυρίζεται ότι υπάρχει Γραφικός λόγος) για την άφιξη του Σατανά στη γη και μάλιστα αυτή τη φορά με συγκεκριμένη ημερομηνία την **26-3-1918**. Μετά από όλα αυτά έρχεται σήμερα, τό 2009, να γράψει ότι δέν δηλώνει ή Αγία Γραφή τό πότε έκδιώχθηκε ό Σατανάς από τόν ουρανό. Πότε διδάσκει στους όπαδούς της, τήν αλήθεια και πότε τό ψέμα; Τό 1950; Τό 1964; ή τώρα τό 2009; Τό βέβαιο είναι ότι ψεύδεται, άφου οί χρονολογίες πού παραθέτει ή μία άντικρούει τήν άλλη. Φυσικά τίποτα δέν τήν πτοεί, ούτε καν ύπολογίζει τούς όπαδούς της, μόνο άπαιτεί ύπακοή στά εντάλματά της. Για τόν λόγο αυτό κηρύττει ό,τι τήν έξυπηρετεί σέ κάθε περίσταση, χωρίς δισταγμό. Άκριβώς μέ τήν ίδια λογική έξακολουθει νά ύπολογίζει μέ χρονολογίες, έκτός Αγίας Γραφής, τό πότε έπεσε ό Σατανάς, πότε γεννήθηκε ή «Βασιλεία» και πότε έλαβε χώρα ή ανάσταση τών αδελφών του Χριστού.

Αυτό τό τελευταίο, ή ανάσταση κατά τήν «Σκοπία», έγινε τό 1918, όταν ήλθε ό Ίησους στη γη. Ο «δούλος», άδιαφορώντας για τήν ιστορία του, θίγει πάλι ένα από τά θέματα τά όποια δέν είναι δυνατόν νά καλύψει άγιογραφικά. Για τόν Κάρολο Ρώσσελ, λοιπόν, ή ανάσταση έγινε τό 1918 μ.Χ.

1890. «Γραφικαί Μελέται», Τόμος Γ', σελ. 340: «Ο Ρώσσελ διεκήρυττε ότι ή ανάσταση (πού άφορα τούς 144.000) έγινε τό θέρος του 1878 μ. Χ.». Όμως στην συνέχεια τό:

1958-60. «Από τόν άπολεσθέντα παράδεισο...», σελ. 192, παράγραφος 30, διαπιστώνομε ότι: «Μία από τίς πολλές διαφωτιστικές αλήθειες πού έδωσε **τώρα** ό Θεός στους μάρτυρες Του ήταν αναφορικά μέ τά μέλη του πνευματικού έθνους του Θεού, πού είχάν πεθάνει φυσικώς. Αυτό συνέβη τό **1927**. Σ' εκείνο τό έτος οί μάρτυρες κατενόησαν ότι οί πνευματικοί Ισραηλίται ήγέρθησαν τό έτος 1918, σέ ζωή στον ουρανό μέ τόν Χριστό Ίησού. Ήταν μία άόρατη ανάσταση βέβαια».

Όπως βλέπουμε, ό «άγωγός» του Θεού χρειάστηκε μερικά χρόνια (1918-1927) για

νά άντιληφθει αυτή τήν «διαφωτιστική αλήθεια» του Θεού. Για τό ίδιο έτος 1918 κηρύττει ότι συνέβησαν και πολλά άλλα γεγονότα, κατά τήν φαντασία του, όπως ότι: «Τό 1918 ήλθε ό Ίησους στό ναό του και πολλοί έκδιώχθησαν, από του καιρού εκείνου ό καθαρισμός του ναού έξακολουθει και πολλοί έπεσαν» (1928. «Κυβέρνησις». σελ. 207). Επίσης, στό:

1940. «Θρησκεία», σελ. 286, ύποστηρίζει ότι: «Εν έτει 1918 οί τότε πιστοί έπισυνήχθησαν εις τόν ναόν και έλαβον τήν εκχυσιν του άγιου πνεύματος».

1958. «Από τόν άπολεσθέντα παράδεισο...», σελ. 213: «Στό έτος 1918 έκθάρισε (ό Ίησους) τόν πνευματικό ναό του Ίεχωβά... μάλιστα τό έτος 1918 έγινε ή ανάσταση τών πιστών χριστιανών άόρατη σέ μās και τά μέλη του πνευματικού έθνους άρχισαν νά ζουν μέ τόν Χριστό».

1983. «Βιβλίό του έτους 1983», σελ. 91: «Ο Ίεχωβά και ό άγγελος της διαθήκης του, ό Ίησους Χριστός, ήρθαν νά επιθεωρήσουν τόν πνευματικό ναό τό 1918 μ. Χ. Τότε άρχισε ή κρίση στον “οίκο του Θεού” και ξεκίνησε μία περίοδος καθαρισμού και έξαγνισμού».

1999. «Σκοπία», 1-3-99, σελ. 15: «η ιστορία δείχνει ότι ο Ίεχωβά κάθησε ως “χωνευτής” στον πνευματικό ναό του εξετάζοντας την χρισμένη ιερατική τάξη (Μαλ. Γ' 1-5). Σε εκείνους που κρίθηκαν πνευματικά καθαροί, δηλαδή μετανόησαν για την ειδωλολατρία την οποία ασκούσαν στο παρελθόν, επιτράπηκε να συνεχίσουν να έχουν προνόμια υπηρεσίας στον πνευματικό ναό».

Μέ αυτά τά ελάχιστα από τό παραλήρημα της «Σκοπίας» για τόν «πιστό και φρόνιμο δούλο» γίνεται άντιληπτό ότι ό «άγωγός» -όπως τό έχομε έπισημάνει πολλές φορές- μόνο του Θεού δέν είναι και όσο κι εάν προσπαθει νά έδραιώσει αυτή τήν θέση του, δέν πείθει. Τόν διαψεύδει ή ίδια ή ιστορία, τήν όποια επικαλείται. Άς αναλογιστούν λοιπόν οί αδελφοί μας «μάρτυρες του Ίεχωβά», αν μπορούν νά θεωρηθούν άξιόπιστοι αυτοί στους όποιους έναποθέτουν τήν έλπίδα τους για ζωή.

«ΠΑΙΔΙΑ INDIGO» ΚΑΙ «ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ '83»

του κ. Ιωάννου Μηλιώνη

(β' μέρος)

Η «θεωρία» περί «παιδιών indigo», κατά μία άποψη, ξεκίνησε, όταν τό 1982, ή Αμερικανίδα άποκρυφίστρια Nancy Ann Tappe δημοσίευσε στό βιβλίο της «Understanding your Life Through Colour» («Κατανοώντας τή ζωή σου μέσω του χρώματος»), τήν θεωρία, πώς τό ύποτιθέμενο «άνθρώπινο ενεργειακό πεδίο», ή «αύρα», δηλαδή, πολλών παιδιών -τουλάχιστον από τήν δεκαετία του 1970 και μετά- παρουσίαζε μιά συγκεκριμένη απόχρωση του μπλέ, γνωστή στή χρωματολογία σαν «indigo». Η συγγραφέας θεώρησε πώς τό χρώμα αυτό θά κυριαρχήσει σταδιακά στίς αύρες τών ανθρώπων, δηλώνοντας έτσι τήν ουσιαστική μεταμόρφωση του είδους μας και τήν γενικότερη «στροφή μας προς τήν πνευματικότητα».

Αρκετά χρόνια αργότερα, τό 1999, τό ζευγος Lee Carroll και Jan Tober, θά συγγράψουν τό «The indigo Children: The New Kids Have Arrived» («Τά παιδιά indigo: Τά Νέα Παιδιά έχουν άφιχθει»), επισημαίνοντας, πώς μιά νέα γενιά ανθρώπων ενσαρκώνονται στόν κόσμο μας. Δηλαδή, παιδιά μέ μπλέ αύρα, ιδιαίτερης ευφυΐας μέ ανεπτυγμένες παραψυχικές δυνάμεις -διαίσθηση, τηλεπάθεια, πρόγνωση κ.λπ. παραθέτοντας και ένα κατάλογο μέ «τά χαρακτηριστικά» που έχουν δηθεν τά παιδιά αυτά, «ώστε νά μπορέσει κανείς νά τά αναγνωρίσει».

Τό γεγονός αυτό -τών παιδιών indigo-, άποκαλύφτηκε στους Carroll και Tober, κατά δηλώσεις τους, «κατά τίς “συνομιλίες” τους μέ τό πνεύμα Kryon»¹!

Κατά άλλη άποψη, τό θέμα ξεκίνησε στό τέλος τής προηγούμενης δεκαετίας μέ τήν έκδοση του βιβλίου «Children of light» («Παιδιά του Φωτός»), που άποτελεί έκτοτε

τή «Βίβλο» τών άπανταχού Indigos. Τό βιβλίο, λίγο πολύ ισχυρίζεται ότι τά παιδιά, που γεννήθηκαν και συνεχίζουν νά γεννιούνται μετά τό '90, άποτελούν μέρος μιās νέας γενιάς, μέ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που θά σώσει τόν πλανήτη.

Ίσως για πολλούς ανθρώπους, όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί νά άκούγονται άναξιόπιστοι ή και δαιμονικοί, στήν ουσία όμως ή θεωρία «τών παιδιών μέ τήν μπλέ αύρα, που θά σώσουν τόν κόσμο» βρήκε σημαντικό αντίκτυπο, κερδίζοντας όλους σχεδόν τούς όπαδούς τής New Age (Νέας Έποχής).

Σύντομα, κυκλοφόρησαν τά πρώτα βιβλία «μελέτες» για τό όλο θέμα: «The Crystal Children» («Τά Κρυσταλλένια Παιδιά») τής Doreen Virtue, τό 2003, σχετικά ντοκιμαντέρ, όπως τό «The indigo Evolution» («Η Έξέλιξη indigo»), του James Twyman και σχετικές κινηματογραφικές ταινίες, όπως τό «indigo», τό 2003. Ακόμη, είδαν τό φώς σχετικές αναφορές σέ τηλεοπτικές εκπομπές, όπως στήν CSI Files («Crime Scene Investigation», «Έρευνα τής Σκηνης του Έγκλήματος») -στό έπεισόδιο «The Unusual Suspect» («Ο Άσυνήθης Ύποπτος») - και κυκλοφόρησαν video games, όπως τό παιχνίδι Fahrenheit (Φαρενάιτ) τής Atari, τό 2005.

Πολύ γρήγορα, τό όλο θέμα θά άναμειχθει μέ ακόμη περισσότερα μυστήρια, όπως τήν πολυσυζητημένη θεωρία τών «Otherkins» (τών «ανθρώπων», που δεν είναι άνθρωποι), που άφορά τήν «ανεξήγητη ενσάρκωση μαγικών πλασμάτων από τόν άστρικό κόσμο» (περιοδικό Mystery, τ. 25), αλλά και τήν πολυδιαφημισμένη περίπτωση τών «παιδιών, που γεννήθηκαν τόν Άπρίλιο του 1983» και φέρουν δηθεν στό κορμί τους «ένα ιδιαίτερο σημάδι, μαζί και μιά κληρονομημένη άνώτερη φύση». Τά παιδιά αυτά, σύμφωνα

1. Βλέπε και: περιοδικό «Διάλογος», τ. 55, σ. 21-29.

μέ τις new age αντιλήψεις, όπως ήδη αναφέραμε, έχουν αύρα χρώματος «λουλακί» και αποτελούν τή νέα γενιά παιδιών, πού «κατέβηκαν στή γή μέ έναν ειδικό σκοπό».

Κατά τούς νεοεποχίτες, οί indigo «**έπι-κοινωνοῦν μέ παράλληλες πραγματικότητες**» και μέ «**όντότητες**», πού υπάρχουν σέ «**άλλες συχνότητες**», κάτι πού δέν μπορούμε έμεις νά τό προσεγγίσουμε.

Οί πιστοί τῶν «θεωριῶν» αὐτῶν δέχονται ὅτι οί «indigo», αρχίζουν πλέον νά ἐνηλικιώνονται και περιμένουν νά αφήσουν τό αποτύπωμά τους στήν ἀνθρωπότητα.

Βέβαια ή θεωρία παραλείπει νά ἀναφέρει πῶς ἐξηγοῦνται αὐτά τά φαινόμενα, δηλαδή, τό πῶς θά μπορούσαν νά προκύπτουν μαζικά «ἀφυπνισμένα παιδιά» και ἀρκεῖται στό νά ἀναφέρει ὅτι χάσαμε τήν ἐπαφή μας μέ «τό θεῖο» -σημειώστε, «τό θεῖο», ὄχι τόν Θεό- και τά παιδιά αὐτά ἤρθαν νά τήν ἐπαναφέρουν. Εἶναι ὅμως ἔτσι τά πράγματα; Μιά ματιά στήν γενικότερη προοπτική μέ τήν ὁποία βλέπουν αὐτά τά παιδιά τόν κόσμο εἶναι διαφωτιστική.

Βασικό μέρος τῆς κοσμοθεωρίας τους εἶναι ὅτι αποτελοῦν τήν νέα ἄρια φυλή, οὐσιαστικά και ὅτι ή υπόλοιπη ἀνθρωπότητα θά πρέπει νά τούς σέβεται για τίς ἐξαιρετικές τους ικανότητες και τίς δυνατότητες πού κρύβουν.

Τί συμβαίνει ὅμως στήν πραγματικότητα;

Σχετικά μέ ὅλα τα ἀνωτέρω, ἀξίζει νά ὑπογραμμιστεῖ, ὅτι δέν στηρίζονται σέ ἐπισημονικά δεδομένα, ἀλλά αποτελοῦν «δόγματα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου»!

Μεμονωμένα περιστατικά χαρισματικῶν παιδιῶν ἀσφαλῶς και ὑπάρχουν, αὐτό δέ σημαίνει ὅμως πῶς πρόκειται για μαζικό φαινόμενο. Αὐτό πού χρειάζεται πάντως νά τονιστεῖ εἶναι ή εὐαίσθητη ψυχολογία τῶν γονιῶν. Τό τέστ μέ τίς 21 ἐρωτήσεις, πού παρουσιάστηκε στήν ἑλληνική τηλεόραση παραπλανᾶ τελείως τούς ἀνήσυχους γονεῖς καθώς ἀπό τήν σύνταξή του, τό ἐρωτηματολόγιο αὐτό προσδιορίζει σάν «παιδιά indigo», ἄτομα μέ γνωστές στούς ψυχιατρικούς κύκλους διαταραχές ὅπως μαθησιακῆς δυσχέ-

ρειας, -συμπεριφορᾶς και μάθησης- ή ἐλαττωματικῆς προσοχῆς και ὑπερκινητικότητας.

Κι ἐνῶ ὑπάρχουν γονεῖς, πού μέ κάθε εὐκαιρία βλέπουν στά παιδιά τους έναν ἐνσαρκωμένο ἄγγελο και ἕνα μελλοντικό «θεό» και μέ τίς ὑψηλές προσδοκίες τους ὑπερφορτώνουν τό παιδί, πνίγοντας συχνά τήν προσωπικότητά του, ὑπάρχουν ἄλλοι, πού ἀναζητοῦν ἀπαντήσεις και πρακτικές λύσεις, προβληματισμένοι ἀπό τήν ἐξαντλητική, μή προσαρμοστική, ἀρνητική συμπεριφορά τοῦ παιδιοῦ τους. Οί γονεῖς αὐτοί ἀντί νά ζητήσουν ἐπιστημονική βοήθεια -στίς ἀκραῖες περιπτώσεις- ἀποδέχονται τίς θεωρίες περί «παιδιῶν indigo», μεταφράζοντας τήν ἀδιαφορία για τό σχολεῖο σάν ἔνδειξη πνευματικῆς ἀνωτερότητας, ἐπιτείνοντας τό πρόβλημα τοῦ παιδιοῦ!

Αξίζει νά τονιστεῖ και πάλι ὅτι οί γονεῖς τῶν παιδιῶν αὐτῶν, πεπεισμένοι για τήν ἰδιαιτερότητα τῶν παιδιῶν τους -μερικοί φτάνουν σέ σημείο νά ἰσχυριστοῦν ὅτι τά παιδιά ἔχουν τηλεκινητικές, τηλεπαθητικές ή κάποιου ἄλλου εἶδους ψιονικές (psionic «παραψυχικές») δυνάμεις- δέν ἀποβλέπουν στό συνετισμό ή στήν φυσιολογική διαπαιδαγώγηση τοῦ παιδιοῦ. Ὅταν για παράδειγμα ἕνα τέτοιο παιδί δείχνει ἀντικοινωνική συμπεριφορά ή μειωμένη προσοχή στό σχολεῖο, οί γονεῖς, ἀντί νά λάβουν μέτρα πού θά βοηθήσουν τήν κατάσταση, ἀρκοῦνται στή διαβεβαίωση κάποιων «ειδικῶν», ὅτι τά παιδιά τους «**εἶναι indigo και δέν πρέπει νά τά συνετίσουν γιατί αὐτά ξέρουν ἀπό μόνα τους τί κάνουν**». Ἐπιπλέον σέ ὀρισμένες περιπτώσεις τό γνωστό σύνδρομο A.D.H.D. («Attention Deficit Hyperactivity Disorder»), δηλαδή τό «Σύνδρομο Μειωμένης Προσοχῆς και Ὑπερκινητικότητας», μπορεῖ κάλλιστα νά παρερμηνευθεῖ ὡς παρουσία ἰδιοτήτων τῶν παιδιῶν indigo, σύμφωνα μέ τό ἐρωτηματολόγιο, πού παρουσίασαν οί συγγραφείς τοῦ «Children of light».

Τό κωμικό -ἀλλά και συγχρόνως τραγικό- τῆς ὑπόθεσης εἶναι ὅτι, ἀν ἀπαντήσει κανείς στό ἐρωτηματολόγιο, θά «διαπιστώσει» ὅτι «**μᾶλλον εἶναι κι ὁ ἴδιος indigo**».

Τελικά, μόνο ελάχιστοι φαίνεται, κατά τό σχετικό τέστ, νά μὴν ἀνήκουν στὴν «κατηγορία» αὐτή! Ἔτσι καὶ ἀλλιῶς δέν δίνεται -ὅπως τουλάχιστον ἰσχυρίζονται οἱ ἀποκρυφιστικοὶ κύκλοι- σημασία στό βασικὸ στοιχεῖο, τὸ «χρῶμα τῆς αὔρας», γιὰ τὴν δῆθεν ἀναγνώριση ἑνὸς παιδιοῦ indigo.

Ἀλλά, ἂς μελετήσουμε καὶ τὸ ἐρωτηματολόγιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο, κατὰ τοὺς συντάκτες του, ἀναγνώριζονται τὰ «παιδιά indigo».

1. Συμπεριφέρεται τὸ παιδί σας μὲ τρόπο αὐτοκρατορικὸ ἀπὸ μικρὴ ἡλικία;

2. Ἀρνεῖται νά ὑπακούσει σέ τυπικότητες ἐκδηλώνοντας θυμὸ ὅταν π.χ. πρέπει νά ἐπισκέπτεται κάποιους συγγενεῖς;

3. Ἔχει πλήρη συναίσθηση τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπὸ μικρὴ ἡλικία;

4. Ἔχει μεγάλη δυσκολία νά ἀποδεχτεῖ τὴν πειθαρχία καὶ τὴν ἄσκηση ἐξουσίας;

5. Ἀρνεῖται κατηγορηματικὰ νά κάνει ἀκόμη καὶ ἀπλᾶ πράγματα πού τοῦ ζητᾶνε;

6. Δείχνει νά βασανίζεται ἔντονα ὅταν πρέπει νά περιμένει τὴ σειρά του σέ κάποια οὐρά;

7. Μοιάζει νά ἐνοχλεῖται ὅταν ζεῖ σέ συνθήκες ρουτίνας πού δέν περιέχουν καμιὰ δημιουργικὴ δραστηριότητα;

8. Βρίσκει πάντα δικούς του τρόπους νά κάνει πράγματα στό σχολεῖο ἢ στό σπίτι πέρα ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους;

9. Ἐκδηλώνει ἀπὸ πολὺ νωρὶς σημάδια ἀνεξαρτησίας;

10. Παραμένει ἀδιάφορο σέ ἐνοχικὴ συμπεριφορά, π.χ. «θά τὸ πῶ στὸν πατέρα σου καὶ θά δεῖς»!

11. Βαριέται γρηγορότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά ὅταν εἶναι ὑποχρεωμένο νά κάνει κάτι;

12. Ἔχει δείξει ποτέ συμπτώματα δυσκολίας συγκέντρωσης ἢ ὑπερκινητικότητας;

13. Εἶναι ἐντυπωσιακὰ δημιουργικὸ;

14. Ἔχει ἀνεπτυγμένη διαίσθηση;

15. Σᾶς δίνει συχνά τὴν ἐντύπωση μέσα στὴν ἡμέρα ὅτι εἶναι ἰδιαίτερα ἀφηρημένο;

16. Ἔχει δείξει σημάδια ἰδιαίτερης εὐφυΐας;

17. Εἶναι προικισμένο μὲ κάποιο ἰδιαίτερο ταλέντο;

18. Θά τὸ χαρακτηρίζατε ὄνειροπόλο;

19. Ἔχει τὸ παιδί σας βαθύ ὄριμο καὶ σοφὸ βλέμμα ἀπὸ πολλή μικρὴ ἡλικία;

20. Ἔχει ἀνεπτυγμένη τὴν συναισθηματικὴ εὐφυΐα, π.χ. ἐπικοινωνεῖ ἀπὸ μωρὸ μὲ τὴ φύση καὶ ζῶα;

21. Σᾶς δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι διαβάζει τίς σκέψεις τίς δικές σας ἢ τῶν ἄλλων πού εἶναι κοντὰ του;

Τὸ παραπάνω ἐρωτηματολόγιο δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴ Wendy H. Charpen, στηριζόμενη στὴν «προσωπικὴ τῆς ἐμπειρία μὲ παιδιά indigo» καὶ στὰ στοιχεῖα πού παρουσιάζονται στό βιβλίο «The indigo Children: The New Kids Have Arrived» τῶν Jan Tober καὶ Lee Carroll καὶ παρουσιάστηκε στὴν ἐκπομπή «Πῦλες τοῦ Ἀνεξήγητου» στὸν τηλεοπτικὸ σταθμὸ Alter.

Γενικά, τὸ θέμα τῶν ἐν λόγω παιδιῶν ἐντάσσεται στὴν ἐκτός Ἐκκλησίας «ἐσχατολογικὴ» θεματολογία πού ἀναμένει «σωτῆρες θεοοὺς», «σωτῆρες ἐξωγήινους», «παιδιά τοῦ '83», «παιδιά indigo» κ.λπ. καὶ πού ἀντικατοπτρίζει τὴν ἀνάγκη τοῦ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπου γιὰ ἀλλαγὴ, ἐπαναπροσδιορισμὸ τῆς ζωῆς καὶ γιὰ πίστη σέ «ἔξωθεν βοήθεια». Δέν ὑπάρχει τίποτα τὸ παράδοξο σέ ὅλα αὐτά, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τὸ ἰδεολογικὸ μπερδεμα πού ἐπικρατεῖ στίς μέρες μας.

Ἀκόμη, ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω προκύπτει τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἐν λόγω «θεωρίες» δέν στηρίζονται σέ κάποια ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ἀλλὰ ὅτι γιὰ τὴν ἀποδοχὴ «θεωριῶν» περὶ «παιδιῶν τοῦ '83» ἢ «παιδιῶν indigo» ἀπαιτεῖται ἡ παραδοχὴ ἑνὸς μοντέλου ἀποκρυφιστικοῦ ἢ νεοεποχίτικου τύπου, δηλαδή, μία θεολογία, κοσμολογία καὶ ἀνθρωπολογία διαφορετικὴ καὶ ἀντίθετη ἀπὸ τὴν θεολογία, κοσμολογία καὶ ἀνθρωπολογία τῆς Ἐκκλησίας.

Φυσικά, ὁ κάθε ἀνθρώπος εἶναι ἐλεύθερος νά διαλέξει ποῦ θά ἐναποθέσει τίς ἐλπίδες του γιὰ τὴν προσωπικὴ του σωτηρία ἢ γιὰ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, ὅμως θά πρέπει νά γνωρίζει ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστη ἡ ιδιότητα τοῦ βαπτισμένου Ὁρθόδοξου χριστιανοῦ καὶ τοῦ «πιστοῦ» τῶν παραπάνω κοσμοθεωριῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΓΙΑ

του κ. Γεωργίου Κρίππα, Δρ. Συντ. Δικαίου.

Τά Ευρωπαϊκά κράτη δέν έχουν υποχρέωση νά αναγνωρίσουν μία οργάνωση ως θρησκεία παρά μόνον ως άπλό σωματείο.

Τήν 1ην Οκτωβρίου τό Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εξέδωσε τήν υπό ιδίαν ήμερομηνίαν απόφασή του (υπόθεση KIMLYA κατά Ρωσίας, προσφυγή Νο 79836/01 καί 32782/03). Η έν λόγω απόφαση είναι πολύ σημαντική, διότι αποτελεί στροφήν τής νομολογίας του καί επιλύει ένα πολύ σπουδαίο θέμα. Η υπόθεση τής έν λόγω απόφασεως έχει ως εξής. Στην Ρωσία ή οργάνωση τής Σαηεντολογίας δέν έχει αναγνωρισθεί από τό ρωσικό κράτος ούτε ως θρησκεία, ούτε ως νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου (δηλ. σωματείο). Διά τούτο καί προσέφυγε εις τό έν λόγω Ευρωπ. Δικαστήριο. Τό Δικαστήριο αυτό δέχεται ευθέως καί άπροκαλύπτως, ότι τά ευρωπαϊκά κράτη δέν υποχρεούνται νά αναγνωρίσουν μία οργάνωση ως θρησκεία (δηλ. μπορούν νά απορρίψουν τό αίτημά της αυτό) **άρκει μόνον, νά τήν αναγνωρίσουν ως άπλό νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου (σωματείο).** Έτσι ή έν λόγω απόφαση καταδικάζει μέν τήν Ρωσία, **όχι όμως διότι δέν ανεγνώρισε τήν σαηεντολογία ως θρησκεία, αλλά άπλως διότι δέν τήν ανεγνώρισε ως σωματείο.**

Κατόπιν τούτου καί οί έλληνικές άρμόδιες υπηρεσίες πρέπει νά πληροφορηθουν τό περιεχόμενο τής σπουδαίας αυτής απόφασεως καί νά πράττουν έκάστοτε αναλόγως καί φυσικά νά μή σπεύδουν νά αναγνωρίζουν ως θρησκεία όποιανδήποτε οργάνωση

καί νά τής χορηγούν τά αντίστοιχα προνόμια (π.χ. άδειες ιδρύσεως ναών καί ευκτηρίων οίκων, φορολογικές άπαλλαγές κ.λ.π.).

**Έγκύκλιος του Σεβ. Μητροπολίτου
Άλεξανδρουπόλεως
κ. Άνθιμου για τά «Καβείρια».**

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ

Άγαπητοί μου άδελφοί καί άδελφές μου, κάτοικοι τής ευλογημένης Νήσου Σαμοθράκης, άπευθύνομαι σέ σάς για νά σάς έπιστήσω τήν προσοχή καί νά σάς προφυλάξω από τίς συνέπειες ενός Συνεδρίου σχετικού μέ τά Καβείρια μυστήρια, τά φρικτά εκείνα μυστήρια πού τελούνταν στον τόπο μας πριν από 2000 χρόνια, καί σήμερα κάποιοι νέο-ειδωλολάτρες προσπαθούν νά τά αναβιώσουν, άφου πρώτα έξιχνιάσουν τον ακριβή προσανατολισμό καί τίς επιδιώξεις πού είχαν.

Σέ καθαρά επιστημονικό επίπεδο, μόνο υποθέσεις μπορούμε νά κάνουμε για τό τί συνέβαινε κατ' εκείνες τίς τελετές, έπειδή όπως καί στά άλλα μυστήρια του αρχαίου κόσμου, οί μνημένοι φρόντισαν νά μήν αποκαλύψουν τά τεκταινόμενα, έπειδή ακριβώς ο λαός δέν θά τά αποδέχονταν ως τρόπους λατρείας.

Έρχεται λοιπόν μία Έταιρεία Θεοσοφική, όπως λέγεται, καί από τίς 26 μέχρι τίς 28 Ιουνίου, θά πραγματοποιήσει Συνέδριο στή Σαμοθράκη, μέ στόχο τήν μύηση στα Καβείρια μυστήρια. Η Έταιρεία αυτή έχει σκοπό νά δημιουργήσει ένα συνοθύλευμα ύπαρξιακών αναζητήσεων καί θεολογικών ένατενίσεων μέ συγκριτιστικές μεθόδους. Τό έμβλημα τής Θεοσοφικής Έταιρείας είναι δύο μασωνικά τρίγωνα, μία σβάστικα, ένα βραχμανικό φίδι πού καταπίνει τήν ουρά του, ένας αιγυπτιακός σατανικός σταυρός, καί ένα ινδουιστικό άπόρητο

σύμπλεγμα λέξεων. Βασικό «πιστεύω» της Έταιρείας είναι ότι «καμμιά θρησκεία δέν γνωρίζει τήν ἀλήθεια».

Τό Συνέδριο διοργανώνεται από τά παραρτήματα της Έταιρείας αὐτῆς στήν Ἑλλάδα, πού ὀνομάζονται «στοές».

Τό ἐρώτημα γιά μᾶς εἶναι: Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, γιατί ματαιοπονοῦν; Δέν γνωρίζουν ὅτι καί μόνο ἡ ἀναφορά τους στά «Καβείρια», μειώνει ὅποιαδήποτε πνευματική τάχα ἐπιδίωξη ἔχουν;

Δέν γνωρίζουν ὅτι ὁ μέγας ἐθνικός φιλόσοφος Λιβάνιος, παραδέχθηκε πώς, ἡ ἀρχαία ἑλληνική θρησκεία ἄρχισε νά σβῆνει ὅταν ἐπέτρεψε νά παρεισφύσει μέσα της ὄλο τό πάνθεο τοῦ μεσογειακοῦ κόσμου;

Δέν γνωρίζουν ὅτι γιά τούς ἔλληνες φιλοσόφους ἡ κομματιασμένη ἀλήθεια δέν εἶναι ἀλήθεια;

Δέν ἔμαθαν ποτέ ὅτι τό ἀρχέγονο ἐρώτημα γιά τό «τί εἶναι ἀλήθεια» ἀπαντήθηκε ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὅταν δίδαξε ὅτι ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι κατάσταση ἀλλά εἶναι πρόσωπο καί μέ αὐτοσυνειδησία εἶπε: «Ἐγώ εἶμαι ἡ ἀλήθεια»;

Βέβαια εἶναι δικαίωμά τους νά μή θέλουν νά δοῦν τήν ἀποκαλυμμένη στόν κόσμο ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καί νά ψάχνουν ἀκόμα νά τήν βροῦν.

Αλλά εἶναι καί δικό μας ἠθικό δικαίωμα νά ἀποροῦμε:

Ποίος τούς κάλεσε στόν τόπο μας, προκαλώντας τήν εὐσέβεια τῶν χριστιανῶν κατοίκων τοῦ Νησιοῦ;

Ποίος τούς φιλοξενεῖ στήν πατρίδα τῶν πέντε συμπατριωτῶν μας Νεομαρτύρων;

Ποίος τούς παροτρύνει νά προσκαλοῦν ὀπαδούς τῶν ἀπόψεών τους, στό Νησί τῆς Παναγίας τῆς Κρημιώτισσας;

Ποίος ἐθελουφλεῖ μπροστά στό σαρωτικό πέρασμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπό τή Σαμοθράκη;

Τά Καβείρια μυστήρια ἤδη βρίσκονταν σέ παρακμή καί σέ ἀπαξία, ὅταν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν καθαγίασε τόν τόπο μας μέ τόν ἐρχομό του σ' αὐτόν.

Αὐτό δέν τό βλέπουν καί ἐκεῖνοι πού σκιαμαχόντας, χωρίς ἴχνος σεβασμοῦ πρὸς τόν πολιτισμό, καίνε τά ἐξωκκλήσια μας κάθε καλοκαίρι.

Ὅμως, ἡ ἀγία Παρασκευή στήν Παλιάπολη καί στήν Ἄνω μεριά, καθὼς καί ἡ Παναγία ἡ Κρημιώτισσα, θά συνεχίσουν νά γαληνεύουν τίς ψυχές τῶν σαμοθρακιτῶν καί νά ἀναπαύουν τίς συνειδήσεις τους.

Θά συνεχίσουν νά φέρνουν εὐσεβεῖς προσκυνητές στό Νησί, ἀπ' ὄλο τόν κόσμο, γιά νά ἐμβαθύνουν στό πρῶτο βῆμα πού ἔκανε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καθὼς ἔφερε στήν Εὐρώπη τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀπέναντι σ' αὐτό τό χριστιανικό μας βίωμα, τό ὁποῖο οἰκοδόμησε ἑκατοντάδες ἐξωκκλήσια στό Νησί μας, ἔρχεται ἡ Θεοσοφική Έταιρεία, ἡ ὁποία εἶναι: ἀποκρυφιστική ὀργάνωση πού χρησιμοποιεῖ μεθόδους ἀνατολικῶν θρησκειῶν, προσπαθεῖ νά ὑπερβεῖ τά στεγανά τῶν θρησκειῶν καί νά δημιουργήσει μιά παγκόσμια ἀδελφότητα, ἡ ὁποία διατείνεται ὅτι: μελετᾶ συγκριτικά τίς θρησκεῖες καί τίς φιλοσοφίες, ἐρευνᾶ τούς ἀνερμήνευτους νόμους τῆς φύσης, καθὼς καί τίς κρυμμένες δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου.

Γιά μᾶς τούς χριστιανούς, ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, ὡς παιδιά τοῦ Θεοῦ, ἔχουν θέση κάτω ἀπό τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου.

Γιά μᾶς τούς χριστιανούς, οἱ διάφορες φιλοσοφίες εἶναι προσπάθειες τῆς ἀνθρώπινης σκέψης νά ἀνακαλύψουν τό Θεό.

Γιά μᾶς τούς χριστιανούς, οἱ φυσικοί νόμοι εἶναι καθορισμένοι ἀπό τό Δημιουργό Θεό καί δέν εἶναι ἀνερμήνευτοι. Ἀπλᾶ δέν εἶναι ἀκόμα ὄλοι προσπελάσιμοι ἀπό τόν ἄνθρωπο.

Γιά μᾶς τούς χριστιανούς, ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει κρυμμένες δυνάμεις μέσα του, ἀπλῶς εἶναι πεπερασμένα τά ὄριά του, καί μπορεῖ νά κατασταθεῖ δυνατότερος ὅταν ἐλεύθερα ἐνωθεῖ μέ τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πόσο φτωχές εἶναι γιά μᾶς τούς χριστιανούς, αὐτές οἱ ἐπιδιώξεις τῶν ὀπαδῶν τῆς Θεοσοφικῆς Έταιρείας, οἱ ὁποῖοι

έρχονται στόν εὐλογημένο ἀπό τήν Παναγία τόπο μας, τόν καθαγιασμένο ἀπό τό αἷμα τῶν πέντε Νεομαρτύρων μας, γιά νά μᾶς προτείνουν νά γυρίσουμε πίσω! Πολύ πίσω! Στά Καβείρια μυστήρια καί στίς ἀνηθικότητές τους. Στά Καβείρια μυστήρια καί στίς αίματοχυσίες τους. Στά Καβείρια, τά ὅποια ἡ λαϊκή εὐσέβεια τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων προγόνων μας εἶχε παντελῶς ἀπορρίψει, καί εἶχαν ἀπομείνει μόνο γιά μιὰ κλειστή «κάστα» τάχα διανοουμένων καί ἀξιοματούχων, οἱ ὅποιοι περιφρονούσαν τήν πίστη τοῦ λαοῦ.

Δέν τούς θέλουμε αὐτούς τούς ἀρρωστημένους θιασῶτες τοῦ πεθαμένου παρελθόντος μας. Δέν θέλουμε τά λυχνάρια τους, ἐμεῖς πού ζοῦμε κάτω ἀπό τό φῶς τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Δέν χρειαζόμαστε τίς μυστικοπαθεῖς ἐρμηνεῖες τους, οὔτε τούς φαντασμένους ἀποκρυφισμούς τους, ἐμεῖς πού καί κάποια Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια τά πετάξαμε ἔξω ἀπό τίς Ἐκκλησίες μας, καί εἶναι μόνη ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεώς μας, πού καθορίζει τίς σχέσεις μας μέ τό Θεό.

Ἐμεῖς παρακολουθοῦμε αὐτές τίς ὀπισθοδρομικές προσπάθειες, δέν ἀντιστρατευόμαστε, δέν παρακινοῦμε σέ βίαιες ἐκδηλώσεις ἀπέναντί τους, ἀνεχόμαστε τήν πολεμική τους ἐναντίον μας καί προσευχόμαστε νά τούς φωτίσει ὁ Θεός ὥστε νά ἀνακαλύψουν τήν δεδομένη νίκη τοῦ Εὐαγγελίου ἐπάνω στή ζωή καί στό θάνατο.

Γί' αὐτό, ἀδελφοί μου Χριστιανοί, σᾶς ζητῶ νά περιφρονήσετε αὐτές τίς ὑποπτες «Ἐταιρεῖες» πού ἔρχονται στόν τόπο μας γιά νά μειώσουν τή νοημοσύνη μας, μέ τίς ἀνώτερες τάχα ἀναζητήσεις τους. Ἐρχονται νά μᾶς προτείνουν αίματηρούς καί ἀνήθικους τρόπους λατρείας τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως ἐφιστῶ τήν προσοχή σας, μήπως συμβεῖ ὀποιοσδήποτε βανδαλισμός σέ Ναούς ἢ παρεκκλήσια μας. Καί τότε ἡ εὐθύνη θά πέσει βαρειά ἐπάνω σε ὅσους προσκάλεσαν ἢ καί ἀποδέχτηκαν τήν πραγμάτωση αὐτοῦ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ συνεδρίου στό Νησί μας. Ἡ ἴδια εὐθύνη θά βαρύνει καί τήν Ἀστυνομική δύναμη τοῦ Νησιοῦ.

Τό σημαντικότερο γιά μᾶς εἶναι ἡ συνέχεια τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς καί τῆς λατρευτικῆς πορείας μας. Γιά τήν ὅποια, οἱ σαμοθράκες, ἐδῶ καί αἰῶνες, κτίζουν ἐκκλησίες καί τίς συντηροῦν, διαλαλώντας ἔτσι τό χριστιανικό πνεῦμα πού διαπνέει τόν πολιτισμό μας καί χαρακτηρίζει τήν εὐλογημένη αὐτή ἰδιαίτερη πατρίδα μας.

Ἐπικαλοῦμαι σέ ὅλους σας τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μας καί τῆς Παναγίας μας. Ἐπικαλοῦμαι σέ ὅλους σας τήν ἐνίσχυση τῶν πέντε Νεομαρτύρων μας καί τοῦ Προφήτη Ἡλία. Νά μᾶς φυλάξει ὁ Θεός ἀπό τέτοιες, ἐκ προοιμίου καταδικασμένες, προσπάθειες, σάν αὐτή τῶν ὀπαδῶν τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας, πού ξυπόλυτοι «κλωτσούν τά καρφιά» καί ἔτσι, χωρίς νά τό θέλουν, στερεώνουν καλύτερα τό οἰκοδόμημα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως στή Σαμοθράκη.

Εὐχέτης γιά ὅλους σας πρός τό Χριστό μας.

ὁ Μητροπολίτης,

ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμος.

ΠΑΙΔΟΦΙΛΙΑ κ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ;

Σέ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Διαλόγου» εἶχαμε σχολιάσει τή διαβόητη σέκτα: «Παιδιά τοῦ Θεοῦ» (Children of God - COG), τοῦ ψευδομεσσία Μῶ (Μωυσῆ-Δαβίδ) ἢ Ντέηβιντ Μπέργκ (David Berg)¹ καί τήν περιπέτεια τῆς πρώην ὀπαδοῦ Σελέστ Τζόουνς (Celeste Jones). Στό ἴδιο σχόλιο εἶχε ἀναφερθεῖ τό ὄνομα τοῦ Ρίκι Ροντρίγκεζ (Richard Peter Rodriguez), τοῦ θετοῦ γιοῦ τοῦ Ντέιβιντ Μπέργκ, τοῦ ὁποῖου ἡ τραγική ἱστορία ἀποτελεῖ κραυγαλέο ντοκουμέντο γιά τά τεκταινόμενα στίς ὀμάδες αὐτές, τίς γνωστές σάν «Καταστροφικές Λατρεῖες» (Destructive Cults), πού δραστηριοποιούνται στά πλαίσια τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ὁ Ρίκι Ροντρίγκεζ² γεννήθηκε στίς 25-01-1975, στή Τενερίφη τῶν Καναρίων Νήσων,

1. Βλέπε: «Διάλογος», τ. 56, Ἀπρίλιος-Ιούνιος 2009, σ. 28-29.

2. http://www.xfamily.org/index.php/Ricky_Rodriguez

από την Κάρεν Ζέρμπη (Karen Zerby) και τον «Carlos», έναν ξενοδοχοϋπάλληλο. Η μητέρα του, Κάρεν, ήταν η μόνιμη σύντροφος του Ντέιβιντ Μπέργκ.

Ο Ρίκι, πού του δόθηκε τό χαϊδευτικό όνομα «Νταβιντίτο» (Davidito, σάν ύποκοριστικό του όνόματος: Μωσής Δαβίδ Ζέρμπη), πέρασε τήν παιδική ήλικία και τήν έφηβεία του, ζώντας και ταξιδεύοντας μέ τή μητέρα του και τόν Μπέργκ στην Εύρώπη, Ασία και Καναδά. Θεωρείται σάν ό υίοθετημένος γιός του Μπέργκ, άν και ποτέ δέν έγινε αυτό επίσημη πράξη. Είχε ακόμη και μία έτεροθαλή αδελφή, τήν Techι.

Από τή γέννησή του, ό Μπέργκ και ή Κάρεν ήταν άποφασισμένοι νά κάνουν τόν Ρίκι ένα άγόρι πρότυπο για τούς όπαδούς τους. Ο Ρίκι ήταν, κατά τήν άποψη τους, ό θεϊκός πρίγκιπας, πού προοριζόταν νά όδηγήσει τά «Παιδιά του Θεού» διά μέσου των βιβλικών «έσχατων καιρών». Στην άνατροφή του έδωσαν έκτενη δημοσιότητα, ώστε νά γίνει τό πρότυπο, πού θά ακολουθούσαν όλοι οί γονείς στην «Οικογένεια». Ως έκ τούτου, ό Ρίκι έζησε τήν παιδική ήλικία και τήν νεότητά του σέ ένα άπόλυτα έλεγχόμενο περιβάλλον, μέ χαρακτηριστικά τήν έντονη κατήχηση, τήν άυστηρή πειθαρχία και τήν πρακτική σεξουαλική διαπαιδαγώγησή του από ένήλικες.

Όμως, καθώς ό Ρίκι μεγάλωνε άνέπτυσε μία βαθιά δυσαρέσκεια προς τόν Μπέργκ και τή μητέρα του, λόγω και τής σεξουαλικής κακοποίησης, πού είχε ύποστει σάν παιδί και λόγω των μεθόδων τους και του άφύσικου τρόπου μέ τόν όποιο είχε διαπαιδαγωγηθεί. Περί τό τέλος τής έφηβείας του, ό Ρίκι άρχισε νά επαναστατεί κατά των πεποιθήσεων και των πρακτικών τής Κάρεν.

Στίς άρχές του 2001, μαζί μέ τήν μνηστή του, Elixcia Munumel, προκάλεσε τήν τελική ρήξη και μέ τή μητέρα του -ή όποια είχε πλέον αναλάβει τήν ήγεσία, μετά τόν θάνατο του Μπέργκ- και μέ τήν «Οικογένεια», δηλώνοντας ότι: «δέν μπορώ νά συνεχίσω νά συμμετέχω ή νά δικαιολογώ

αυτό πού αισθάνομαι ότι είναι μία διεφθαρμένη, δόλια όργάνωση, πού διδάσκει ψευδή δόγματα... Έχετε καταφάει τά πρόβατα του Θεού, καταστρέφοντας τή ζωή των ανθρώπων, διασπείροντας ψευδείς δοξασίες και ύποστηρίζοντας έπιζημιες πρακτικές στό όνομα του Θεού κι άπ' όσο μπορώ νά δώ, δέν δείχνετε ούτε λύπη ούτε τύψεις γι' αυτή σας τήν στάση».

Η παιδική ζωή του Ρίκι Ροντρίγκεζ ιστορείται σ' ένα βιβλίο 762 σελίδων, συνήθως άναφερόμενο ως «Τό βιβλίο του Νταβιντίτο»³ ή «Η ιστορία του Νταβιντίτο», πού δημοσιεύθηκε και κυκλοφόρησε από τήν «Διεθνή Οικογένεια» (The Family International - TFI) στην Ίσπανία τό 1982.

Τό βιβλίο άποτελείται από μία σειρά επιστολών, γνωστών ως «έπιστολών του Νταβιντίτο», πού κυκλοφόρησαν σέ 2.700 αντίτυπα, από τό 1975 μέχρι τό 1981 και διενεμήθησαν σέ «Σπίτια»⁴ τής «Οικογένειας» σέ όλο τόν κόσμο. Ως στόχο είχε νά καταστει τό μοντέλο τής άνατροφής των παιδιών. Μέ αυτό τό βιβλίο σάν βάση διαπαιδαγώγηθηκαν τά παιδιά των όπαδών. «Τό βιβλίο του Νταβιντίτο» επικεντρώνεται στην σεξουαλική έλευθεριότητα σάν βασικό μέρος τής βρεφικής και παιδικής ήλικίας τής δεύτερης γενιάς των όπαδών, βέβαια, σέ διαφορετικό βαθμό, άνάλογα μέ τήν έπιδεκτικότητα τής κάθε κοινότητας τής όργάνωσης.

Ενώ, όπως άναφέρεται: «τό βιβλίο δέν έχει τήν πρόθεση νά βλάψει τά παιδιά, ή νά ύποστηρίξει και νά εκθειάσει τήν παιδοφιλία», όμως τελικά σφυρηλάτησε διαβρωμένους χαρακτήρες και προκάλεσε βλάβη σέ πολλά παιδιά.

Στήν «ιστορία του Νταβιντίτο», ό Ντέιβιντ Μπέργκ άναπτύσσει τίς θεωρίες του για τό πώς πρέπει νά πραγματοποιείται ή

3. http://www.xfamily.org/index.php/Story_of_Davidito

4. Όρος πού προσδιορίζει μία κοινότητα, κοινόβιο ή «άποικία». Κέντρα συγκατοίκησης, επανδρωμένα από μέλη τής όργάνωσης, θεωρούμενα και «ιεραποστολικά» φυλάκια. Ριζοσπαστική άνατροφή του παραδοσιακού μοντέλου τής οικογένειας.

φροντίδα τῶν παιδιῶν. Μεταξύ ἄλλων λέει: «Στήν “Οἰκογένεια” μπορεῖ νά κάνουμε ἓνα μικρό ὄργιο σέξ, πού καί πού. Ὅμως δέν τό δημοσιοποιούμε οὔτε τό κάνουμε μπροστά στούς δημοσιογράφους, ἄν καί μπορεῖ νά τό κάνουμε μπροστά σε λίγους ἐπισκέπτες! Ὅσο εἶναι ὅλα μέσα στήν οἰκογένεια, γιατί ὄχι;

Δέν ἔκρυψα τόν Νταβιντίτο· τόν ἔκανα παράδειγμα γιά ὅλο τόν κόσμο! Δέν προσπαθῶ νά τό κρύψω αὐτό, δέν τό ἀρνοῦμαι καί σᾶς ἐνθαρρύνω νά ἔχετε τήν ἴδια ἐλευθερία».

Ἄς δοῦμε ὅμως καί μερικές ἀναφορές ἀπό τή Sara, πού ὑπῆρξε ἡ βασική ἀπό τίς «νταντάδες» πού διαπαιδαγώγησαν τόν Νταβιντίτο μέ βάση τή θεωρία τῆς «ἐνθάρρυνσης τῆς παιδικῆς σεξουαλικότητας» τοῦ Ντέηβιντ Μπέργκ: «Τό ἐπόμενο πρῶτό μίλησε γιά τήν “Οἰκογένεια” καί... τή φροντίδα τῶν παιδιῶν. Ἡ Ἐπανάσταση ἄρχισε! Σέ εὐχαριστοῦμε Ἰησοῦ! Ἔχουμε μπροστά μας μιά νέα πρόκληση...

Ἐπίσης, ὁ “μπαμπάς” (ὁ Ντέηβιντ Μπέργκ) μᾶς συμβούλευσε, ὅσους ἔχουμε τή φροντίδα τοῦ Νταβιντίτο, γιά τή σημασία διατήρησης καθημερινοῦ ἡμερολογίου τῶν δραστηριοτήτων σχετικά μέ τόν χειρισμό τοῦ Νταβιντίτο, “ἐπειδή” εἶπε “κάποια μέρα, ξέρετε, θά σᾶς ζητηθεῖ νά γράψετε τήν ἱστορία του γιά νά τήν μοιραστεῖτε μέ τήν οἰκουμένη. Εἶναι μιά εὐθύνη κι ἐσεῖς πρέπει νά εἴστε συνεπεῖς, ἐπειδή πολλοί νέοι γονεῖς, πού ἀνατρέφουν παιδιά θά πρέπει νά περιμένουν νά ἀκούσουν γιά τό τί κάναμε μέ τό δικό μας παιδί”».

Μέ βάση τό ἡμερολόγιο αὐτό, γιά τή φροντίδα τοῦ Νταβιντίτο, ἡ Sara, ἡ Sally, ἡ Susan καί οἱ ἄλλες «νταντάδες» εἶχαν λάβει συγκεκριμένες ὁδηγίες ἀπό τόν Μπέργκ ὥστε νά κυκλοφοροῦν στό «Σπίτι» χωρίς ροῦχα, νά παίρνουν τόν μικρό, ἀπό ἡλικίας λίγων μηνῶν, στό κρεβάτι τους καί νά συμπεριφέρονται μαζί του ὅπως μέ ἓναν ἐρωτικό σύντροφο –τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν- ἀνάλογα μέ τήν ἐκάστοτε ἡλικία τοῦ ἀγοριοῦ. Ἀκόμη ἐπέτρεπαν

στόν μικρό Ρίκι νά παρακολουθεῖ τά ὁμαδικά ὄργια, πού πραγματοποιοῦνταν στό πλαίσιο τῶν «πιστεύω» τῆς ὁργάνωσης γιά «προσφορά ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον» καί ἐνθάρρυναν τήν συναναστροφή του μέ μικρά κοριτσάκια, ἀπό βρεφική ἡλικία, γιά τήν ἀνταλλαγή φιλιῶν στό στόμα, θωπειῶν καί ἀναπαράσταση τῆς σεξουαλικῆς πράξης χωρίς ροῦχα.

Ὁ Ρίκι Ροντρίγκεζ διαπαιδαγωγήθηκε μέ αὐτά τά συστήματα μέσα ἀπ’ τά ὁποῖα ἀποκαλύπτονται τά τραγικά ἀδιέξοδα στό ὁποῖο ὁδηγοῦνται οἱ ὁπαδοί, ὥστε νά θεωροῦν τό ἐλεύθερο σέξ, τήν ἀνταλλαγή ζευγαριῶν, τήν πορνεία, τήν αἰμομιξία καί τήν παιδερασία, σάν ἐνδειξη ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον.

Ὁ Ρίκι καί ἡ Ἐλιξία παντρεύτηκαν καί ἐγκαταστάθηκαν στήν Οὐάσιγκτον ἐλπίζοντας νά ἀφήσουν πίσω τους τό παρελθόν· ὥστόσο, ὅλο καί περισσότερο ἐνοιωθε ὁ νέος νά καταλαμβάνεται ἀπό ὄργη γιά τήν κακοποίηση, πού εἶχε ὑποστῆ τόσον ὁ ἴδιος ὅσον καί πολλές ἑκατοντάδες ἄλλα παιδιά, πού μεγαλώνουν μέσα στήν «Οἰκογένεια». Βαθιά ἀποκαρδιωμένος, ἐνωθε ὅτι ἀποστολή του ἦταν νά βρεῖ τή μητέρα του καί νά τήν ὁδηγήσει στή Δικαιοσύνη.

Τόν Οκτώβριο τοῦ 2004, μετακόμισε στό Tucson τῆς Arizona καί ἐργάστηκε ὡς ἠλεκτρολόγος. Σύμφωνα μέ δηλώσεις φίλων καί συγγενῶν του, μετακόμισε ἐκεῖ, θέλοντας νά βρεῖ τή μητέρα του, γιά τήν ὁποῖα ἔμαθε ὅτι εἶχε ἐπισκεφθεῖ τήν πόλη.

Τόν Ἰανουάριο τοῦ 2005, κανόνισε μιά συνάντηση στό διαμέρισμά του μέ τήν Angela Smith (πρώην Susan Joy Kauten), παλαιό μέλος τῆς «Οἰκογένειας», στενή συνεργάτιδα τῆς μητέρας του καί μιά ἀπό τίς πρώην «νταντάδες» του καί τήν μαχαίρωσε μέχρι θανάτου.

Ὁ Νταβιντίτο, δολοφόνησε τή Susan καί στή συνέχεια ἀφοῦ ὁδήγησε μέχρι τό Blythe τῆς Καλιφόρνια, ἀφαίρεσε τή ζωή του μέ μιά σφαῖρα στό κεφάλι. Ἄφησε μιά βιντεοκασέτα γιά νά διανεμηθεῖ στούς φίλους, τήν οἰκογένειά του καί πρώην μέλη τῆς

οργάνωσης, όπου έξηγουσε τις ενέργειές του. Στο βίντεο αυτό, ο Ρίκι λέει ότι είδε τον έαυτό του ως εκδικητή για παιδιά σαν κι αυτόν και τις αδελφές του, που είχαν υποστεί βιασμούς και ξυλοδαρμούς. «Υπάρχει αυτή ή ανάγκη που έχω», είπε. «Δέν είναι μιά άπλη έπιθυμία. Είναι μιά ανάγκη για εκδίκηση. Είναι μιά ανάγκη για δικαιοσύνη, έπειδή δέν μπορώ νά συνεχίσω έτσι».

Αυτή είναι ή ιστορία του Ρίκι Ροντρίγκεζ, του «Μικρού Πρίγκιπα» των «Παιδιών του Θεού». Είναι ή ιστορία ενός παιδιού, μέσα σέ χιλιάδες παιδιά που ύφίστανται παρόμοιες καταστάσεις, λιγότερο ή πε-

ρισσότερο, παιδιών των οποίων ό αριθμός θά αύξάνει –άσχετα αν ανήκουν στή συγκεκριμένη σέκτα ή όχι- καθώς ή κοινωνία μας κατακυλα όλο και χαμηλότερα και ή παιδοφιλία άκούγεται νά στηρίζεται κι από έπώνυμα χείλη και καθώς ή «σεξουαλική ένημέρωση» εισβάλει και στή δική μας κοινωνία και στά δικά μας σχολεία.

Θά μάς προβληματίσουν άραγε οί λόγοι Έκείνου που είπε: «άφετε τά παιδιά και μή κωλύετε αυτά έλθειν πρός με των γάρ τοιούτων έστίν ή βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 19, 14) και ό Όποιος είναι ή μόνη έλπίδα και καταφυγή για μάς και τά παιδιά μας;

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν και έφέτος, στα πλαίσια της Π. Ε. Γ., οί έξης Όμάδες Μελέτης του Σκηνικού των Αίρέσεων και της Παραθορησκείας:

1. Όμάδα Μελέτης της ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης της Έταιρίας «Σκοπιά» των «Μαρτύρων του Ίεχωβά». Κάθε Πέμπτη, 5.30'-6.30' μ.μ.
2. Όμάδα Μελέτης της ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης των Πεντηκοστιανών. Κάθε Δευτέρα, 6.00'-8.00' μ.μ.
3. Όμάδα Μελέτης της ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης της Νεοειδωλολατρίας. Κάθε Δευτέρα, 6.30'-8.30' μ.μ.
4. Όμάδα Μελέτης του σκηνικού της «Νέας Έποχής» (Γκουρουϊστικές, Αποκρουφιστικές, Έναλλακτικές, Νεο Γνωστικές, Σατανιστικές κ.λπ. ομάδες). Κάθε Πέμπτη, 7.00'-9.00' μ.μ.

Τά Μαθήματα πραγματοποιοῦνται σέ αίθουσα του Ένοριακού Κέντρου της Αγίας Παρασκευής (Αποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά την Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. επικοινωνίας: 210 6396 665.

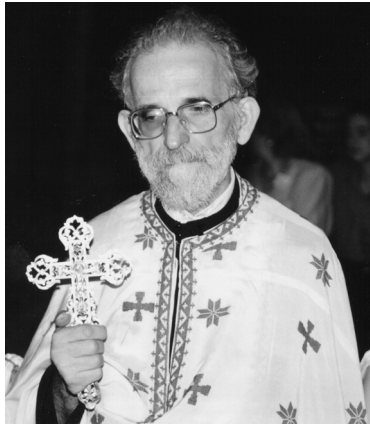
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό Ραδιοφωνικό Σταθμό της Πειραιϊκής Έκκλησίας, 91,2 FM, μεταδίδεται ή έκπομπή: «Αντιαιρετική Δράση». Σάββατο, 14.15-15.00. Έπιμελοῦνται και παρουσιάζουν ό Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός και ό κ. Δημ. Κόκκορης.

Ίστοσελίδα της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:
www.ecclesia.gr, e mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ίστοσελίδα της ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ:
www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/heresies/HERESIES.HTM
e mail: aireseis@gmail.com τηλ. 210 7272240-3, fax: 210 7272244

Ίστοσελίδα της Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, “Νέα Ἐποχή”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μία δικτατορία στό Μπρούκλιν», (τόμος Β΄) (ἔξαντλήθηκε).
13. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καί Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
14. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
15. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
16. «Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
17. «Ντοκουμέντα γιά αἱρέσεις καί παραθρησκεία».
18. «Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
19. «Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματική καί στρατηγική».
21. «Νεοσατανισμός. Ὁρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση».
22. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια».
23. «Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
24. «Καταστροφικές λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἡ νομική ἀντιμετώπισή τους».
25. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
26. «Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία».
27. «Ἀφιέρωμα στόν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτική Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχή”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
31. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναί ἢ ΟΧΙ στό Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
33. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἐβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενική θεώρηση, (τεῦχος 1ο).
36. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο).
37. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλημεία» (τεῦχος 3ο).
38. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικές Ὅμαδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεύχη 4ο-10ο).
39. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμός», (τεύχη 11ο-15ο).
40. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεύχη 16ο-20ο).
41. «Σατανιστικές παγίδες» (σειρά Β΄).
42. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, «Σαιεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοί καί γιατί ἀμφισβητοῦν τήν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
44. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπό τό Α στό Ω».
45. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμός τῆς “Νέας Ἐποχῆς”».

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποῦ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στήν ιστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
3. Μ. Ε. Johnes, «Ὁ Νικ Μάρβελ καί ὁ πόλεμος μέ τὸ θηρίο», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στό βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στήν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολή.